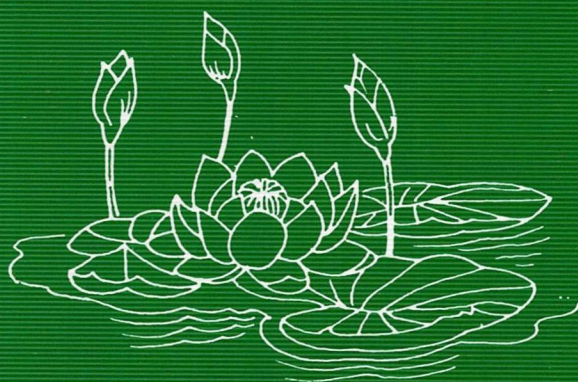

นิราศปรโลก

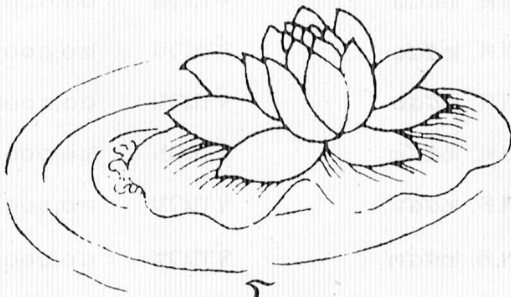
ที่ระลึก

ในงานวางศิลาฤกษ์หอระมั่ง

วัดรวกบางบำหรุ

แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร

นิตยสารโลก

โดย

พระมหากวีวรรณ กิตติธนาโน

นิราศปรโลก

◆ พระมหากวีวรรณ กิตติธำณ (วงษ์ประเสริฐ)

ISBN 974-575-504-4

พิมพ์ครั้งที่ ๑	พ.ศ. ๒๕๔๑	จำนวน	๑๐,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	พ.ศ. ๒๕๔๑	จำนวน	๒๐,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	พ.ศ. ๒๕๔๑	จำนวน	๑๐,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	พ.ศ. ๒๕๔๒	จำนวน	๒๐,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	พ.ศ. ๒๕๔๖	จำนวน	๓๐,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖	พ.ศ. ๒๕๔๗	จำนวน	๕๐,๐๐๐	เล่ม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์ละมัยการพิมพ์

431 หลังสถานีรถไฟ ถ.ราษฎรดำริ ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ปราจีนบุรี 25000

โทรศัพท์ 037-213216, 01-8412896, 09-9321945

โทรสาร 037-213216

เนื่องในงานวางศิลาฤกษ์หอระฆัง ณ วัดรวกบางบำหรุ
แขวงบางบำหรุ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร คณะกรรมการ
จัดงานเห็นสมควรพิมพ์หนังสือนิราศปรโลกแจกเป็นธรรม-
บรรณาการในงานนี้ โดยได้รับความร่วมมือร่วมใจจากศาสนิกชน
เป็นอย่างดี

ขออุทิศส่วนกุศลธรรมบรรณาการนี้ แด่อดีตเจ้าอาวาส
วัดรวกบางบำหรุ ทุกรูป ผู้มีพระคุณทุกท่าน ตลอดจน
สรรพสัตว์ทั่วหล้า

กิตติมา โณ ภิกขุ

มูลนิธิธรรมาคารกรุงเทพมหานคร

ประกาศ

เรื่อง บำรุงและส่งเสริมวรรณกรรมไทย ครั้งที่ ๑๖

พุทธศักราช ๒๕๒๘

ตามที่มูลนิธิธรรมาคารกรุงเทพมหานคร ได้รับกิจกรรมด้านบำรุงและส่งเสริมวรรณกรรมไทยมาดำเนินการจัดประกวด เพื่อช่วยธำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมอันดีงามของชาติเป็นการเปิดโอกาสให้ท่านผู้รักภาษาและหนังสือไทยได้ร่วมกันสร้างวรรณกรรมใหม่ ๆ ทั้งด้านร้อยแก้ว และกวีวิจารณ์หนังสือให้เป็นสมบัติของแผ่นดินสืบไปตลอดกาลนาน

มูลนิธิธรรมาคารกรุงเทพมหานคร จึงใคร่ขอเชิญชวนท่านผู้มีความรู้ ความสามารถส่งบทประพันธ์เข้าประกวด ตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ประเภทร้อยแก้ว

๑. ให้แต่งเป็นความเรียงร้อยแก้วภาษาไทย ให้ถูกต้องตามมาตรฐานทางภาษาและหนังสือไทย เนื้อหาสาระของเรื่องที่แต่งอาจจะเป็นในเชิง

- ก. ประวัติศาสตร์
- ข. ศิลปะ
- ค. วัฒนธรรม
- ง. ศาสนา
- จ. สังคม

ข. เป็นเรื่อง que คิดสร้างเค้าโครงขึ้นเอง

อย่างใดอย่างหนึ่งตามถนัด ถ้าความเรียงนั้นเป็นผลจากการค้นคว้า หรือ แปลให้บอกต้นฉบับที่อ้างอิงนั้น ๆ หรือต้นฉบับที่แปลนั้นด้วยว่า ใครแต่งตีพิมพ์ โรงพิมพ์ใด เมื่อไร เพื่อสะดวกในการตรวจสอบหลักฐานที่มาของบทประพันธ์ที่ ส่งเข้าประกวด

๒. ความยาวของเรื่องไม่น้อยกว่า ๒๕๐ หน้ากระดาษฟูลสแก๊ป หรือ กระดาษพิมพ์ดีด ตัวธรรมดาหน้าละ ๓๐ บรรทัด

ประเภทร้อยกรอง

๓. ให้แต่งเป็นกวีนิพนธ์ร้อยกรอง นิราศ ลำนวนไทยถูกต้องตามตำรา ของไทยซึ่งเนื้อหาสาระของเรื่องที่แต่งอาจจะเป็นในเชิง

ก. คิดสร้างโครงเรื่องขึ้นเอง

ข. อาศัยเรื่องจากประวัติศาสตร์ พงศาวดารไทย

ค. อาศัยเค้าโครงจากเรื่องที่แปลมาจากภาษาอื่น

๔. ความยาวของเรื่องไม่น้อยกว่า ๕๐๐ บท จะเขียนตัวธรรมดาให้อ่านง่าย หรือพิมพ์ดีดก็ได้

๕. ลำนวนที่ส่งเข้าประกวด ต้องเป็นลำนวนที่ยังไม่เคยได้รับรางวัล และ ให้นำส่งอย่างน้อย ๒ ฉบับ

๖. ให้ส่งถึงฝ่ายการประชาสัมพันธ์ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด สำนักงาน ใหญ่ ชั้น ๒๐ ถนนสีลม กรุงเทพมหานคร ๑๐๕๐๐ หรือธนาคารกรุงเทพ จำกัด สาขาตำรวจอาญาจักร ภายในวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๔ ในเวลา ทำการ เมื่อมูลนิธิธนาคารกรุงเทพ ได้รับแล้วจะออกไปรับให้ไว้เป็นหลักฐาน

๗. การพิจารณาคัดเลือกลำนวนที่ควรได้รับรางวัล เป็นหน้าที่ของ คณะกรรมการที่มูลนิธิธนาคารกรุงเทพแต่งตั้งขึ้นคณะหนึ่ง เป็นผู้ตัดสิน และ คณะกรรมการคณะนี้จะนำลำนวนที่คัดเลือกแล้วมาพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดต่อไป

๘. ผู้ส่งบทประพันธ์ที่แต่งขึ้นต้องเป็นต้นฉบับใหม่ และไม่อยู่ในระหว่าง

ตีพิมพ์ออกจำหน่าย หากว่าคณะกรรมการเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ดี แต่ไม่ถึงขั้นได้รับรางวัล มูลนิธิฯ จะพิจารณาให้ค่าสมนาคุณในการจัดทำต้นฉบับสำนวนละ ๒,๐๐๐.๐๐ บาท (หนังสือที่พิมพ์ออกเผยแพร่แล้ว ส่งเข้าประกวดไม่พิจารณาให้)

๙. รางวัลมีประเภทละหนึ่งรางวัล คือ ประเภทร้อยแก้ว เงินสด ๕๐,๐๐๐.๐๐ บาท ประเภทร้อยกรอง เงินสด ๕๐,๐๐๐.๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐.๐๐ บาท

๑๐. มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ อาจพิจารณาดังรางวัลชมเชยพิเศษขึ้นอีกก็ได้

๑๑. ลิขสิทธิ์เป็นของผู้แต่งทุกสำนวนมูลนิธิฯ ขอสิทธิ์เฉพาะสำนวนที่ได้รับรางวัลเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ครั้งเดียวไม่เกิน ๒,๐๐๐ เล่ม

มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ ขอเชิญชวนท่านผู้ทรงความรู้ความสามารถ ช่วยกันสร้างวรรณกรรมไทยร่วมกัน เพื่อให้เป็นสมบัติของชาติ และมรดกของอนุชนสืบต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๒๔

มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ

มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ

ประกาศ

เรื่อง ผลประกวดวรรณกรรมไทย ครั้งที่ ๑๖

พุทธศักราช ๒๕๒๘

ตามที่มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ ได้ประกาศเชิญชวนผู้ที่มีความสามารถในการประพันธ์ให้ส่งผลงานเข้าประกวดเพื่อส่งเสริมและธำรงรักษาไว้ซึ่งวรรณกรรมของชาติ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๘ นั้น ปรากฏว่ามีผู้ส่งบทประพันธ์เข้าประกวดรวมทั้งสิ้น ๒๖ ลำานวน เป็นร้อยแก้ว ๗ ลำานวน และ ร้อยกรอง ๑๙ ลำานวน

มูลนิธิฯ ได้มอบให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ๗ ท่าน เป็นคณะกรรมการพิจารณาประกอบด้วย

๑. ศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ณ นคร	ราชบัณฑิต
๒. ศาสตราจารย์พิเศษ เสฐียร พันธีรวัช	ราชบัณฑิต
๓. นายเกษม บุญศรี	ราชบัณฑิต
๔. นายณัฐวุฒิ สุทธิสงคราม	ราชบัณฑิต
๕. นายจำนงค์ ทองประเสริฐ	ราชบัณฑิต
๖. นายเอกโท นิลโกสิตย์	
๗. นายเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์	

คณะกรรมการ ได้อ่านบทประพันธ์เหล่านี้จนครบถ้วนทุกลำานวน และได้ประชุมพิจารณาบทประพันธ์ที่มีผู้ส่งเข้าประกวดดังกล่าวมาแล้วอย่างรอบคอบ โดยคำนึงถึงความสนใจตลอดทั้งความมานะอุตสาหะของผู้เรียบเรียงในสภาวะปัจจุบัน

ตามแนวความคิดอันมุ่งมั่นของมูลนิธิฯ ที่จะส่งเสริมและธำรงรักษาไว้ซึ่ง
วรรณกรรมที่ทรงคุณค่าให้ปรากฏขึ้นในแผ่นดินสืบไป

คณะกรรมการฯ มีความเห็นเป็นเอกฉันท์ในการวินิจฉัย ผลปรากฏดังนี้

ประเภทร้อยแก้ว

รางวัลชั้นที่ ๑ เงินรางวัล ๕๐,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาท) ได้แก่เรื่อง
“ช้างไทย” ของ น.ส. สุทธิลักษณ์ อำพันวงศ์

รางวัลชมเชยพิเศษ ๒ รางวัล ๆ ละ ๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท)

๑. เรื่อง “ประวัติการถ่ายรูปบุคคลแรกของไทย” ของนายเอนก นาวิกมูล

๒. เรื่อง “ตายเสียประหยัดกว่า” ของ น.ส. มรกต ประดิษฐ์วนิช

ประเภทร้อยกรอง

รางวัลชั้นที่ ๑ เงินรางวัล ๕๐,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาท) ได้แก่เรื่อง “นิราศ
ใจแผ่นดิน” ของนายทองใบ แท่นมณี

รางวัลชมเชยพิเศษ ๑ รางวัล เงินรางวัล ๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท)
ได้แก่เรื่อง “นิราศปรโลก” ของพระมหากวีวรรณ วงษ์ประเสริฐ

จึงขอประกาศให้ทราบทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๐

มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ

มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ

ขอมอบเกียรติบัตรนี้

แด่ พระมหากษัตริย์ราชินี

ผู้ได้รับรางวัลวรรณกรรมไทย ชัยชนะ

เรื่อง “นิราศปารีส”

ประเภท ร้อยกรอง ของมูลนิธิธนาคารกรุงเทพ

ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๒๘

ขอให้มีความสุขสวัสดิ์เจริญ เทอญ.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๐

ประธานกรรมการ

มูลนิธิธนาคารกรุงเทพ

วิจิตร วัฒน

ประธานกรรมการวรรณกรรมไทย

ผู้วินิจฉัยขาด

นิราศประโลภ

เป็นเวรกรรมจำใจอาลัยลา
ยามสายัณห์ตะวันรอนจรจากบ้าน
เหลือร่างนึ่งอิงหมอนนอนในเรือน
ทักถามใครไม่ชวนเดินผ่านเฉย
เรียกมียืนกินแห้งแฉงมโน
ผ่านห้องพระขอพรยอกรกราบ
โปรดปกป้องผองภัยในดวงดอน
ยี่สิบสี่มีนมาสคลาดเคหา
เห่ห่างห้องน้องยาเหลืออาลัย
ออกจากทับเดินทางมากกลางเดือน
ลุเมืองหนึ่งพึงใจยาวใหญ่โต
เหมือนเมืองผีปีศาจหวาดวิตก
รีบลัดเลาะเหยาเยี่ยงเข้าข้างใน
เห็นจิ้งวามหนามหนาน้ำหวาดหวั่น
ชนหญิงชายป่ายป็นจนตื่นชา
หนามแหลมตำเนื้อหนังเลือดหลังไหล
ร้องโหยหวนครวญคร่ำน้ำตานอง
ฝูงแร้งกาจับกิ่งชิงกันจิก
ตรงใต้ต้นคนคุ่มกุ่มหอกชู
ถูกหอกแทงแรงถอยเลือดย่อยหยด
เร่งมือตื่นป็นขึ้นหัวมึนงง
ลอบคบซู้คู่เขาเมาตันทา
ชอบนอกใจไฟเสนห์ประเวณี

สอบไล่เสร็จเตร็ดเตร่ทางเคหา
พลัดยupaเพียงครู่ตุล็กเดือน
ดวงวิญญาณลอยล่องไร้พองเพื่อน
ญาติมาเยือนเยี่ยมใช้ร้องไห้โฮ
แก้แล้วเลยต่อว่าน่าโมโห
ลูกเดินโซเซออกนอกห้องนอน
ศิโรราบลาไกลหทัยถอน
บทจรจากเหยาเศร้าทรวงใน
ศกสองห้าสองสี่เป็นปีไก่
ท่องเที่ยวไกลกลางหนคล้ายคนโซ
รวดเร็วเหมือนหมุ่นกเที่ยวผกโผ
แต่พอโผล่ประตูดุหตุใจ
บุรีกรเป็นพงแสนสงสัย
มีแสงไฟส่องสว่างกลางพารา
ขึ้นลดหลั่นเรียงรายทั้งซ้ายขวา
ทั่วกายาเปื้อยเปล่าหน้าผอง
หมู่หนอนไซซอนทั่วตัวเป็นหนอง
พี่เหม่อมองเมินหน้าไม่กล้าดู
สันระริกหลังไหลนัยน์ตาหู
หมาวิ่งกรูเข้ากัดผู้พลัดลง
เอาเคล็ดคดล่ำเค็ดคูเป็นพง
หอกสวนส่งเสียบตนกันโคก
ไม่รักษาศิลลัตย์น้าบัดสี
วายชีวิป็นจ้าวรื้อรอยลาย

ควรซื่อสัตย์ต่อกันมั่นในรัก

ผิดเมียพั่วซัวชาน่าอับอาย

ถึงถิ่นหนึ่งยังมีเสียงตีตบ

กงจักรใหญ่ไล่พัดตัดคอคน

ตาถลนลั่นห้อยเห็นรอยแผล

ขาถูกคราดฟาดพลักหักกระดูก

ตีพ่อแม่พระเณรเวรกรรมหนัก

ด่าปู่ย่าตายายร้ายเหลือดี

มือพ่อแม่ไกวเปลาปากเห่กล่อม

คอยคุ้มครองป้องกันอันตราย

อย่าขึ้นเสียงเถียงพ่อตาทอแม่

อย่าเป็นศิษย์คิดร้ายทำลายครู

เห็นแรงงานกตกรรมรุมบุรุษ

จิกกินร่างกลางหาวปวดร้าวกาย

เพียงพริบตาสิ้นเนื้อเหลือกระดูก

หล่นลงมาหมากัดฟัดกระดอน

บาปฆ่าสัตว์สี่ขาหน้าอนาถ

ล่าเสือสิงห์ลิงค่างช้างโคนม

วัวควายช่วยทวยชนพ้นอดอยาก

งานหนักเอาเบาสู้อุตทน

เห็นชายหนึ่งน่ากลัวตัวเป็นผี

ปากกระบอกยอกย้อนรอนชีวิต

ปากจุมูกตาหูเป็นรูหาวะ

ถูกกระสุนพรุนทั่วน่ากลัวจริง

บาปยิงนกตกปลาฆ่าคนอื่น

ยิงนกวัดสัตว์สงวนลั่นราศี

สงวนศักดิ์ศรีตัวกลัวเสียหาย

ทั้งหญิงชายยับยั้งระวังตน

เริ่มรีบหลบมุมมองสยอชน

หม่นอยู่บนศิระเลือดกระเซ็น

เลือดรักแร่ไหลรินกลืนปากเหม็น

เนื้อตัวเต็นกระดูกทุกซทวิ

ถูกกงจักรพัดหัวตัวเป็นผี

ปากจึงมีกลิ่นเหม็นมิเว้นวาย

เผ่าถนอมแนบข้างไม่ห่างหาย

ลูกทั้งหลายควรมั่นกตัญญู

ตายายแก่กันว่าน่าอดสู

อย่าลบหลู่คุณคนจำนตาย

แย่งยื้อยุคทายาพาบินหาย

นัยน์ตาลายร้องครางกลางอัมพร

มิวายถูกปีกขาจิกหาหนอน

ใจรอนรอนร้าวรานปานเป็นลม

ไม่หวั่นหวาดเวรกรรมทำไว้ม

วัวควายล้มแล้วเนื้อเพื่อเลี้ยงตน

ทนลำบากไถนามาทุกหน

ยังถูกคนเช่นฆ่าปราศปรานี

ชนเป็นปิ่นเปเลื่อยร่างฟองอย่างผี

หันหาที่กายตัวเร่งรวีง

เลือดไหลเลอะร้องครางอย่างผีสิง

ล้มลงพึงกำแพงแรงไม่มี

พวกมือปืนรับจ้างฆ่าล้างหนี้

วายชีวิตรับกรรมทนล่าเค็ญ

ชายหนึ่งคนเป็นดาบเลือดอาบร่วง
 หนเจ็บปวดร้าวร้าวทุกเช้าเย็น
 ร้องโหยหวนครวญครำน้ำตาร่วง
 ลื่นเลียแผลแก้คันจนปัญญา
 ขาดก่อนฆ่าหมูชายคนใจบาป
 นึกถึงเจ็กเจ็กจุหตุหุใจ
 หากเขาได้มาเห็นเช่นพิพ
 งดฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนิจันรินทร์

ถึงภูเขาสูงใหญ่ไพลูกท่วม
 ไพลวร้างครวญครวญเจ็บจนตาย
 แผ่นดินเหล็กกลุร่อนคนนอนดิน
 เผาตบไตไล่ฟุ้งผ้าถุงตน
 ผลบาปกรรมโกงกินที่ดินเขา
 รั้งวัดล้าทำกลคนใจพาล

ถึงถิ่นหนึ่งพวกหนุ่มมือกุมอก
 เป็นโจรป่าฆ่าคนปล้นสดมภ์
 บาปฆ่าเจ้าเอาของจ้องปิ่นจี้
 หากขัดชินปิ่นดีไม่มีเบา
 เกรงเจ้าทรัพย์จำหน้าฆ่าปิดปาก
 เผาบ้านเรือนเกลื่อนรอยไม่น้อยราย

ชายหนึ่งถูกน้ำกรดราดรดร่วง
 ไหลเข้าปากครากเปื่อยเรื้อยลงทรวง
 กัดตบไตไล่ฟุ้งถุ้งอันทะ
 ไล่เรียรดขาดวินกลิ่นเหม็นจาง
 บาปดื่มเหล้าเมายาอาละวาด
 ตีพ่อแม่แก่เฒ่ามัวเมาใจ

เชือดเฉือนคางขาแขนทุกซ่แสนเช็ด
 เนื้อหนังเป็นแผลเปื่อยเรื้อยลงมา
 นั่งโงกงวงเจียบเหงาเนาในป่า
 ฝูงแร้งกาจิกกินโอบยบินไกล
 ขนเป็นดาบเฉือนเชือดเลือดหลังไหล
 เพราะชอบไปฆ่าหมูอยู่ทุกวัน
 คงหลีกหลบเล็กทำกรรมมหันต์
 เกรงโทษทัณฑ์ติดตามยามวางวาย
 ชายหญิงร่วมร้อยนอนร้อนเหลือหลาย
 พื้นดินกลายเป็นเหล็กเหมือนเสกมนต์
 หนึ่งขาดวินเนื้อแห้วทั่วแห่งหน
 ดิ้นทุรนทุรายปีมวายุปราณ
 ถูกเพลิงเผาผลาญพรำน้ำสงสาร
 กรรมบันดาลเดือดร้อนนอนระทม
 ฝนเหล็กตกต้องตัวทั่วถึงผม
 ถูกฝนคมครวญครวญชวนชบเขา
 ใ้บอกที่ซ่อนทรัพย์บังคับเขา
 รุมฆ่าเรานารีไม่มีอาย
 ฆ่าเผาซากศพเสร็จชนเพชรชาย
 ตอนตัวตายตกนรกหน้าอกกลวง
 ไหม้คอคางคร่ำคราญกลางสวนหลวง
 เจ็บปานป่วงปวดท้องเนื้อพองพัง
 แผลเหวอะหะแห้วโหวโพล่พันหน
 ทั่วไหล่หลังหนังลอกปอกเปิกไป
 เข้าพิฆาตเช่นฆ่ามิปราศรัย
 น้ำกรดไหลลวกร้างครวญระงม

ชายหนึ่งถูกหนอนใหญ่ชนไชปาก
ไขออกทูลงมุกเป็นลูกกลม
บาปพุดปดมดเท็จไม่เช็ดขาม
เที่ยวดำทอส่อเสียดน่าเกลียดจริง

ชายหนึ่งครวญครางฮือมือถูกเชือด
ข้อมือขาดบาดแผลแผ่ลูกกลม
บาปฉกชิงวิ่งราวเอาของหวง
ชอบตัดช่องย่องเบาเอาสบาย

ถึงบ้านหนึ่งนำขามไฟลามลูก
ร้อนหนังเนื้อเหลือหลายกายอ่อนเปลี้ย
กายเกรียมดำด่างดินสิ้นทางหนี
ถูกย่างสดหมดสุขรับทุกข์ทน
บาปวางเพลิงเผาบ้านร้านตลาด
ลอบเผาเหย้าเอาประกันอันธพาล
สงสารเหล่านารีที่ถูกกัก
เพลิงลูกลามงามนอนร้อนเหลือดี
โช้เหล็กคล้องสองขากานดาแน่น
ย่างสดสาวด้าวดินสิ้นชีวัน
กลางถ่านเฝ้าชาวฟ่องกองกระดูก
ขามข้าวนางวางไว้ใกล้โคมตรู
ใจโหดร้ายทารุณบุญไม่รับ
ผลทำผิดคิดคดหมดยางอาย

หญิงหนึ่งผีเต็มตัวหัวเป็นเบ็ด
กินเลือดหนองของตนกันโคก
ร่างลั่นเข็มคันทั่วตัวผื่นผุด
ปากเหม็นฉุนูเน่าถึงเท้ามือ

แสนลำบากบิตร้างครางชม
เกาะเต็มผมหงาผากเพียงทากปลิง
พุดเหี้ยดพยามหยาบคายว่าชายหญิง
หนอนจึงชิงกันไชเพราะใจทรม
นองหลังเลือดโหลมร่างกลางสนาม
เป็นตุ่มตามเนื้อตัวทั่วทั้งกาย
ลอบลักลวงกระเป่าทรัพย์เซาหาย
ตอนตัวตายกรรมตามไฟลามเลีย
เผาคนทุกซั่มทับทรัพย์สูญเสีย
ไหม้ลูกเมียแม่ฟัวทั่วทุกคน
เหล็กแดงจี้จ่อหน้าตาถลน
ดินทุนทรายบิ่มวายปราณ
เพื่อพิฆาตขับไล่ไม่สงสาร
วางเพลิงผลาญช่องสาวโสเภณี
หล่อนล้าลัควันไฟไม่อาจหนี
เพียรหลบลี้สิ้นแรงกำแพงกัน
ไฟโลดเล่นเร็วสุดสุดผายผัน
ญาติสุดกลั่นโคกน้ำตาพรุ
สายโซ่ผูกล่ามขาน่าอดสู
ถูกตะปุดอกหลังหล่อนนั่งตาย
เพลิงเผายับประยูรบุญสลาย
วาววางวายเวรสนองหมองอุรา
แคะสะเกิดฝิกินแลลั่นหรา
น้ำเหลืองทาทั่วร่างร้องครางฮือ
จมูกหลุดตาถลนกลกระสือ
วิกคือปีศาจนำหวาดกลัว

บาปทรงเจ้าเข้าผีวิเทโธ
 เรียกขวัญข้าวเอาเงินทองเป็นของตัว
 จัดหมากพลูใส่พานบนบานบอก
 เงินผูกคอหม้อดินรินสุรา
 อ้างตนคือผีปู่ผู้เป็นใหญ่
 ถูกระทำยำเยียบไม่เพ็ญตาย

เห็นชายหนึ่งน่ากลัวหัวขาดตัวน
 เลื่อยตัดกลางร่างขาดเลือดสาดไป
 ร้องโอดโอยโหยหวนตรงส่วนหัว
 ดิ้นกระแต่ั่วแผ่วเบาเนื้อเน่าพอง
 บาปลักตัดเศียรพระพุทธรูป
 ลอบแจะงัดหัวดาไม่รารอ

ชายหนึ่งอันทะใหญ่เท่าไหโอง
 น้าหนักมากลากลู่ดูพิกล
 เดินชวนเซเข้าทรุดหยุดนั่งทับ
 ลูกโก้งโค้งโยงโยเซไป
 แร้งกานกตะกรุมรุมยื้อแย่ง
 แสนเจ็บปวดรวดร้าวทะท้าวองค์
 บาปตัดสิ้นความสวนทวนความสัดย
 ไม่เที่ยงตรงคงคำทำเลห์กล

ชายหนึ่งองคชาตขาดเลือดชุ่ม
 จมูกวันลั่นแห้วแก่งลั่นร้าว
 ขนเป็นเข็มเข้าตามาออกหู
 คอหอยพอกหนอกโนแสนโสมม
 บาปข่มขืนฆ่าทั้งทำหญิงทุกข
 ดึงเข้าดงพงหญ้าฆ่าสิ้นใจ

ให้บนเปิดโก่หมูพร้อมหัว
 ให้ฆ่าวัวควายใหญ่ให้วัวชว
 พุดลวงหลอกให้หลงพะวงหา
 ขับโรคาหายท่างมึนวางวาย
 ใครเจ็บไข้บนตุสจะหาย
 เเคราะห์ร้ายกลายเป็นดีไม่มีภัย
 นอนครางครวญเพื่อคลั่งเลือดหลังไหล
 บาดดับโตไล่เส้นเอ็นออกกอง
 รอบลำตัวเขียวซ้ำซ้ำมีหนอง
 พลงยกสองมือค้ำค้ำที่ลำคอ
 เจาะสลับเจดีย์พระที่หอ
 ทองหลวงพ่อลอกขายไม่อายคน
 กลิ่นเหม็นโขลงคละคลุ้งฟุ้งทั่วหน
 ยกพาดบนป่าแบกน้าแปลกใจ
 ฤงใหญ่คับหว่างขาน้ำตาไหล
 เมื่อยหัวไหล่ปวดหลังนั่งไม่ลง
 จิกเนื้อแห้วงัดพืดเหวี่ยงร้องเสียงหลง
 หกล้มตรงต่อไม้ตำไล่ตน
 ผู้แพ้คัดชนะละเหตุผล
 กินสินบนคู่ความตามใจตัว
 ตัวเป็นตุ่มต่อมโตไปถึงหัว
 หูตามัวปากเหม็นแทบเป็นลม
 สวนเข้าสู่ร่างกายโผล่ปลายผม
 ตัวเป็นปมปุ่มปมเน่าหนอนไซ
 ต่อยจนจุกเจ็บท้องนั่งร้องไห้
 ชีพบรรลัยลงนรกหมกไหม้นาน

เห็นชายหนึ่งลำปากปากเหมือนหมู
 นัยน์ตาพองหนองเน่าเท่าพิการ
 บาปปากกล้ำดำพระไม่ละโกรธ
 ขอบรานระพระสงฆ์องค์เจ้ากู

เห็นชายหนึ่งปากเน่านั่งเศร้าสร้อย
 รุมกัดกินลั่นไกไซทวาร
 บาปยุยงสงฆ์แยกแตกจากหมู่
 ผลความผิดติดตามยามตัวตาย

ยลภูใหญ๋กายยาวลิบเกล้าโยชน์
 หัวเป็นคนตนเป็นงูอยู่ในนา
 เขาตอบว่าชาติก่อนลักถอนกล้า
 เคื่องเจ้าของหมองจิตคิดก่อภัย
 ลอบเผาวัถวดวายทำลายของ
 พังกฎวิหารชุดลานดิน
 เป็นงูเหลือมยาวใหญ่ไฟลุกทั่ว
 จากหางย่อนร้อนลนบนกบาล

ยลกาใหญ๋กายยาวเกล้าโยชน์เศษ
 ตาถลนขนขาดนำหวาดกลัว
 ชาติก่อนเกิดเป็นกาอยู่ป่าขั้ว
 เพียงสามคำนำกลืนขึ้นชีวัน

หญิงหนึ่งนอนเปลือยร่างกลางป่าปาก
 กลืนเหม็นคลั่งนุ่งลมห่มนา
 อดข้าวน้ำลำปากปากเป็นหนอง
 ไฟลวกย่างยับแสงวับแวม
 บาปทำแท้งตอนท้องต้องทนทุกข์
 ฆ่าลูกตนจนตายคล้ายยักษ์มาร

จุมูกุฑูวันแห่วงเลือดแดงฉาน
 กัมมกลานสีชาเหมือนหมาจู
 เที้ยวกโทษโพนทะนาน่าอดสู
 ปากเหมือนหมูเหม็นเน่าโฉฉ่านาน
 หนอนทยอยออกมาหาอาหาร
 กายวิการกลืนเหม็นมิเว้นวาย
 มิให้อยู่ร่วมกันฉันสหาย
 วิการกายกลืนเหม็นเหมือนเห็นมา
 ไฟรุ่งโรจน์ลวกร่างไหม้มังสา
 พิถามว่าเขาทำกรรมอะไร
 เผาไร่นาพินาศคราดคันไถ
 ลักวัวไปฆ่าขายลักควายกิน
 ลอกเลาะทองพระไปใจโหดหิน
 ชีวิตสิ้นกรรมส่งบาปบงการ
 ลามจากหัวจดหางตามล้างผลาญ
 ไหม้สองด้านสีข้างกลางลำตัว
 นำสมเพศเพลิงเผาเท่าถึงหัว
 ร่างสิ้นรื้อร้องครางกลางอรัญ
 คาบข้าววัดบินว่อนก่อนพระฉัน
 เวนกรรมนั้นตามสนองนองน้ำตา
 กินทารกลูกรักเป็นภักษา
 เหลือบรินมาใต้ตอมตัวมอมแมม
 รุมไซซอนทั่วท้องร้องเสียงแหลม
 ทั้งขึ้นแรมร้อนรนเหลือทนทาน
 เวนกรรมรูกไล่ล่าฆ่าสงสาร
 กรรมบันดาลเดือดร้อนตอนตัวตาย

เห็นหญิงหนึ่งกายคล้ำดำดูจาด่าน
มีเขี้ยววงอกออกยาวรวนางพราย
ปากค่อนำมีหนอนไซพอนพะ
เป็นเหยื่อแห่งแรงกาน่าเกลียดชัง
น้ำใจบาปหยาบซ้ำดูดำผิว
ทั้งตบตีบีทาสารพัน
ไม่อ่อนน้อมถ่อมตัวให้พัวรัก
ข้าลบหลู่ดูหมิ่นลั่นละอาย

หญิงหนึ่งนำเกลียดกลัวหัวเท่าไ
ร่างผอมโซไฟเผร่หลบลมม
ยีนเปลือยร่างตากลมระทมจิต
ชีโคร่งขึ้นสิ้นถลำนัยน์ตาลาย
บาปทำร้ายเมียหลวงแทนหวงหึง
ซ่อนเลื้อผ้าดำทอจนพอใจ
โปรยฝุ่นผงลงหัวตัวอิจฉา
สับฐานาอาภรณ์หล่อนขาดพลัน

ชายหนึ่งร่างไร้หนังเนื้อยังอยู่
แรงกาจิกพลิกเจาะกระเพาะพัง
บาปจับแพะแกะชังลอกหนังชาย
ถลกหนังบังเนื้อร้ายเหลือใจ

เห็นก้อนเนื้อยาวใหญ่ในอากาศ
ฝูงแร้งกาถลาบินจิกกินกัน
ชาติก่อนเป็นพรานป่าฆ่านกชาย
ยิงปืนพาหน้าไม้ไร้เมตตา

ถึงภูเขาสูงใหญ่ในป่าโป่ง
เอาถึงดินหินถมจมภายใน

ตาเหลือกลานร่วงโรยโหยไม่หาย
เหม็นกลิ่นกายคละคลุ้งผมรุงรัง
หน้าตาและหนองไหลเลอะไหลหลัง
น่ากลัวดังผีดิบตายสิบวัน
ข่มให้กลัวปากกล่าวว่าเขี้ยหยัน
ดำถึงบรรพบุรุษสุดหยาบคาย
ชอบหาญหักหวงหึงบึงไม่หาย
วาววาววายปากแหว่งแรงการม
ตาเท่าไข่มุกเห็นหลังเป็นหลุม
เส้นเอ็นสุมสะพรั่งขึ้นทั้งกาย
ตัวเป็นหิดหูดผีไม่มีหาย
ผมสยายยิดยาวรวารากไทร
ขึ้นกุมมิ่งติดบสลบไส
หมามุ่ยใส่ตีนอนให้หล่อนคัน
ลักบุปผาแบ่งผัดผ้ารัดถัน
วายชีวันเวรซ้ำกรรมประดัง
กลิ่นเหม็นฉูถูกเชือดเลือดไหลหลัง
น่าเกลียดชังครางครวญชวนเซไป
ฆ่าตายมิดเชือดเลือดหลังไหล
ชีพบรรลัยกรรมส่งลงโทษทัณฑ์
น่าประหลาดลอยได้ไม่มีกฝืน
เสียงเนื้อนั้นร่ำร้องก้องนภา
วิหคตายเพราะตนคนบาปหนา
วายชีวาเป็นก้อนเนื้อร้อนไป
หญิงสูงโย่งหยดยืนพื้นไศล
โผล่พ้นได้ครึ่งตัวน่ากลัวตาย

โดนลมแดดเผาเราร้อนร่า
อดข้าวน้ำลำบากทุกข์ยากกาย
ชาติก่อนเป็นชาวไร่ไถล้าที่วัด
เลื่อนเสาสลักปักล้าทำเลห้กล
บาปปักเสาทินบุกรุกที่สงฆ์
กร้าแดดฝนทนหนาวปวดร้าวใจ

เห็นแผ่นหินยาวใหญ่ในปากว่าง
เดินดูเล่นเห็นเหตุสังเกตุจำ
ชาติก่อนเคยขุดดินกินที่วัด
เผาพืชไร่ไม้ล้มถมที่นา
ต้องอดอยากปากแห้งเรี่ยวแรงลด
ทนทุกข์ร้อนหนาวร้าวทรวงใน
เห็นชายหนึ่งโถนาไถล้าเปเลี้ยว

มิได้พักสักครู่ผิดผู้คน
พลบค่ำคนโคไถไพลูกท่วม
อดอาหารนานมาเจ็บจาบัลย์
ชาติก่อนเป็นชาวนาหาหยาบ
ผีพระเจ้าเอาใจช่วยโถนา
แรงบาปกรรมทำได้ตามให้ผล
เดินโถนาหน้าตั่งอดนั่งนอน

ชายหนึ่งถูกเผา ร่างกลางที่แจ้ง
ร่างแดงโรโผล่หน้าหาอัคคี
นับร้อยวันพันปีไม่มีสุข
ร้องโหยหวนครวญครางกลางกองไฟ
บาปลักผ้าไหมโพธิ์เพราะโลภะ
ธาตุเจดีย์มีผ้าลักมาพลัน

เหมือนด้ายเยื่อนยาวหนาไม่หาย
กินน้ำลายต่างน้ำกรรมของตน
ความโลภจัดดลจิตคิดน้อยฉล
รูกล้าจนที่สงฆ์ลดลงไป
ชีพลดปลงจ่อมจมหล่มโคล
แถมถูกไฟวกร่างเพราะสร้างกรรม
มีคองแขนชาช่างน่าฆ่า
หินเอ่ยคำว่าไม่ใช่ศิลา
ล้าชนิดสวนสงฆ์ตรงภูพา
ร่างกลายมาเป็นหินสิ้นสุขใจ
ถูกไฟกรดไหม้เกรียมเหลียมโคล
บาปเผาไรนาวัดกรรมชัดตน
ไล่วัวเดียวดำต่างกลางแดดฝน
ไถเวียนวนเดินย่นทั้งคืนวัน
เนื้อหนังน่วมร้อนในใจคอสั่น
จนนานันสูงถึงหนึ่งพันวา
พุดจ้วงจาบพระสงฆ์ทรงสิกขา
จะบูชาขึ้นชมพนมกร
รับทุกข์ทนหม่นไหม้เกินไถ่ถอน
ควรสังวรวายายามพาที
แผ่นเหล็กแดงคลุมทั่วตัวร้อนจี๋
ทุกข์ทิวดินรณมิพ้นภัย
ไฟลามลุกร้อนแรงกว่าแห่งไหน
ข้าวน้ำไม่มีกินสิ้นกับกล้วย
คลุมศีรษะห่มตัวข่มหันต์
ผลกรรมนั้นนำไปเผาตน

ชายหนึ่งเนื้อเน่าหนองสองตาโป
 หลังจุ่มอกรรมานสุดทาทน
 หัวยาวใหญ่โหล่ลูบหูหลุด
 สะโปกครากปากอ้าหน้าอกนูน
 ขาดีก่อนลอบเข้าวัดดัดครีวสงฆ์
 แบกบ่าลู่อู่ทนคนใจพาล
 แรงบาปกรรมทำไว้ตามใ้ผล
 ต้องอดอยากปากแห้งกรรมแห่งตัว
 ยลชายหญิงคู่หนึ่งต่างซึ่งไกรธ
 ฆ้องเหล็กใหญ่ไล่รื้อหัวคะมำ
 เนื้อหนังน่วมบวมเบ่งปมเป่งแตก
 มีหมู่นอนซ่อนไซ้ไปทุกทาง
 ผลัดกันดูดเลือดหนองกินคล่องปาก
 มีร่างกายฝ่ายพอมตรอมอุรา
 ขาดีก่อนเป็นฟัวเมียระเหี่ยจิต
 ชอบทะเลาะเบาะแว้งแข่งดีกัน
 บ่มบาปลืมนุญทานการกุศล
 ร้องโหยหวนครวญครางพลางตบตี
 เห็นหญิงหนึ่งหน้าดำร่ำร้องไห้
 ไร้เสื้อผ้าอาภรณ์นอนเศร้าซึม
 อดข้าวน้ำลำบากปากเน่าเปื่อย
 กินมูลรูดูดหนองของตนพลง
 ขาดีก่อนเป็นแม่เรือนเบือนกุศล
 นางค่อนว่าคำทอจนพอใจ
 สามิให้ข้าวน้ำนางพร่ำพูด
 ให้เสื้อผ้าอาภรณ์ค่อนดังเคย

ร่างพอมไซ้ไฟสุ่มทั่วชุมชน
 กายวิกลวิการปานการ์ตูน
 นิ้วมือกัดซากางลูกคางสูญ
 ปฏิกุลทั่วกายหลายประการ
 จิตโลภหลงนำชักลักข้าวสาร
 ลักอาหารแห้งสดหมดโรงครัว
 กายวิกลเกินเล่าเท่าถึงหัว
 เพราะทำชั่วได้ชั่วที่ตัวทำ
 ใจเหี้ยมโหดตบตีไม่มีหน้า
 เข้ากอดปล้ำทุบถองร้องครวญคราง
 เป็นแผลแยกหนองเยิ้มเริ่มเหม็นสาบ
 ทั้งนายนางเนื้อเน่าเศร้าโศกา
 ทนอดอยากอาหารนานนักหนา
 ทุกทิวาวิวาทเฝ้าฟาดฟัน
 คอยจับผิดพูดเพยเยาะเย้ยหยัน
 ไม่ยืดมั่นความรักสามัคคี
 กรรมส่งผลเพิ่มทุกข์สิ้นสุขศรี
 หากน้องพม่าเห็นคงเป็นลม
 ถูกไฟไหม้หมองหม่นทนขึ้นขม
 ร้าวระบมทั่วกายมิวายคราง
 หนองไหลเรื่อยเลือดรินกลืนเหม็นสาบ
 สงสารนางน้องทำกรรมอะไร
 สามิตนเข้าวัดดัดนิสัย
 บุญทานไม่มีสร้างไว้บ้างเลย
 ให้มูตรครูดึกกว่าตีหน้าเฉย
 ต้องเสวยผลกรรมที่ทำมา

หญิงหนึ่งผมดำดกปกโหล่หลัง
ผิวผุดผ่องของไยพิไลตา
ใช้ผมนุ่งแทนผ้าหน้าสมเพช
วิมานทองรองรับาววับดี
เพราะผลกรรมชาติก่อนหล่อนลักผ้า
ถวายร่มบ่มบุญอุณหทัย
ผมดำดกปกโหล่เพราะให้รัก
นั่งนอนกลางปรางค์ทองผ่องใสภา

หญิงหนึ่งกายผ่ายผอมตรมตรอมจิต
เป็นทิดเหาเกาแกรกเนื้อแหลกราน
มีแต่หนังหุ้มกระดูกถูกไฟลวก
ผิ้งต่อแดนแล่นต้อยแผลร้อยรู
ชาติก่อนจับแมลงแทงด้วยเข็ม
ล่าเหลือบยุงบุงร่านเดือดดาลใจ
เกิดกายในตระกูลพอกพูนบาป
ที่ผิดเห็นเป็นชอบกอบโกยเอา
เด็กเล็กไร้เดียงสาจิตพาชื่อ
ใจมักโกรธโหดหินลั่นเมตตา

หญิงหนึ่งแยบดอยากลำบากยิ่ง
น้ำลายเสลดเศษผงกลืนลงไป
เส้นสะพรั่งทั้งตัวหัวเป็นหู
ชีโครงขื่นย็นเดินตามเนินดิน
ชาติก่อนเป็นสตรีตระหนี่ทรพย์
ทำทานคนจนไร้ใจศรัทธา
เมื่อสามิไม่อยู่ชู้คนยาก
ให้ไปกินดินทรายน้ำลายแถม

ปลายงอนดังขอทรงพระวงหา
ส่วนเสื้อผ้าอาภรณ์หล่อนไม่มี
เป็นนางเปรีตเปลือยร่างกลางสระศรี
ตอนราตรีแสนสุขแจ่มทุกชีใจ
จึงต้องมาเปลือยร่างกลางสระใหญ่
ผิวจึงได้ผ่องผุดสะดุดตา
ปิดทองพิกัดพระพุทธรูปสูงส่ง
เพราะสร้างศาลาน้ำทำบุญทาน
สองตาปิดปากอำน่าสงสาร
ก้มลงคลานสี่ขาไม่น่าดู
ฝูงมดปลวกปลิงใหญ่ไซ้เข้าหู
ไอ้โฉมตรูเจ้าทำกรรมอะไร
ดีหนอนเต็มสวนผักชีพดักษัย
มิกราบไหว้พระสงฆ์หลงมัวเมา
นิยมหยาบทุกยามด้วยความเขลา
สอนลูกเต้าคล้อยตามทรมปัญญา
หลงยึดถือทางผิดคิดแต่ฆ่า
จึงต้องมารับกรรมชอกช้ำใจ
นอนเกลือกกลิ้งกลางดินกินหยากไย
เลือดหนองใครเขาทิ้งวิ่งเก็บกิน
สูงชะลูดเทียมเท้ายอดเขาหิน
แลบลิ้นปลิ้นตาโดก้นโคกา
ลามินับถือพระศาสนา
สร้างศาลาพักร้อนนอนพักแรม
ถึงออกปากขับหนีตีด้วยแถม
ดื่มเลือดแถมหนองเน่ากลืนเข้าไป

กรรมก่อไว้ให้ผลต้องทนทุกข์
ความตระหนี่ถี่เหนียวเกาะเกี่ยวใจ

เห็นชายหนึ่งเนื้อเฝ้าหัวเท่าบาตร
สูงใหญ่พนักต้นตาลผิวกร้านดำ
ผมยาวหยาบยามยลเหมือนชนม่น
หิวกระหายหมายหาแหล่งวาริ
ชาติก่อนเป็นเศรษฐีมั่งมีทรัพย์
ใครทำทานการบุญอุณอุรา
รื้อสวนสระตะพานการกุศล
ดำพระสงฆ์หลงตัวมิกลัวใคร

ชายหนึ่งโลहितหายสิ้นกายอาตม์
มีหนังหุ้มคลุมไว้ไร้สวงาม
เมื่อชาติก่อนมั่งมีแต่ชี้เหนียว
เว้นฟังธรรมจำศีลเที่ยวनिทา

หญิงหนึ่งผมยาวย้อยห้อยถึงน่อง
เดินโซเซเรไปใกล้ลำธาร
น้ำเปลี่ยนแปรเป็นเลือดเดือดปุดปุด
อ่อนระโหยโรยแรงกรรมแห่งตน
ชาติก่อนเมื่อลูกสาวให้ข้าวสงฆ์
ถวายพระประพาศิตีความดี
ให้ของที่ถวายกลายเป็นเลือด
เป็นเสบียงเลี้ยงท้องของเจ้าไป

เห็นหมาดำล่าสันฟันคมขาว
ตาแดงกำดำปอดดตลอดกาย
ขบนาฬิมาฬัมพยับดิน
เหลือกระดูกถูกคาบบาบปีทา

ไม่มีสุขสักวารเหื่อกาฬไหล
คำพูดไม่ไพเราะรับเคราะห์กรรม
แลประหลาดรูปร่างช่างน่าขำ
อดข้าวน้ำนานกว่าห้าร้อยปี
เที่ยววิ่งเล่นลานทรายคล้ายภูตผี
มองไม่มีหมดหวังหลังน้ำตา
แต่ใจกลับเห็นผิดชอบอิจฉา
ทักท้วงว่าไร้ผลเลิกสนใจ
ปิดถนนหนทางถางป่าใหญ่
บุญทานไม่สร้างสมบ่มแต่ทรม
ปานปีศาจกระดุกถูกเขาหยาม
กลากเกลื่อนลามหัวโล้นเหมือนโกนมา
ไม่แลเหลียวญาติมิตรชอบอิจฉา
ดื่มสุราเมรัยนิสยพาล
พอมกระหรงโรยรณาสงสาร
กัมหมอบกรานใกล้ฝั่งหวังดื่มขล
นางรีบพุดลุกขึ้นยืนฉงน
จำใจทนกระหายหลายร้อยปี
มอบสบงสไปบัจจยัส
นางตระหนี่ด่าจนจู้ใจ
อย่ารู้เหือดแห้งลงจงหลังไหล
อีลูกไม่รักดีเดียดิตาย
ตัวใหญ่ราวลูกช้างร่างผึ่งผาย
หูขาดหายหอนเห่าวิ่งเข้ามา
กัดเนื้อกินทะเอนเป็นนักษา
เหวี่ยงลงวาริไปในบัดดล

โพล่มามีเนื้อหนังดังเดิมอีก
 แสนเจ็บปวดรวดร้าวทะท้าวตน
 ชาตีก่อนนั้นหญิงนี้มีชู้รัก
 มิเคยทำความชั่วเพราะกลัวภัย
 บาปสลดปวดไวนอกใจพั่ว
 ผลความผิดติดตามยามวางวาย

ชายหนึ่งกายวิกลขนเป็นหอก
 กลับพุ่งลงตรงหัวทิ่มตัวตน
 ร้องโอดโอยโหยหวนครวญครางลั่น
 เลือดอาบร่างต่างน้ำซ้ำหทัย
 ชาตีก่อนเป็นพรานป่าล่าเนื้อชาย
 กุมหอกแกร่งแทงถึกมฤคา

ชายหนึ่งเดินเหนือน้ำทำพิลึก
 ร่างเปลือยเปล่าเฝ้านอนบ่อนระบม
 มาลัยคล้องคลุมหัวตัวนากเลียด
 น้ำเหลืองเยิ้มเริ่มราวดาวกระจาย
 ชาตีก่อนเป็นพรานป่าไล่ล่าสัตว์
 เข้าพงไพรได้เนื้อมาเมื่อเย็น
 มือหนึ่งไม่ได้เนื้อเมื่อเช้าป่า
 เด็กน้อยขอกีให้ไปโดยพลัน
 บาปฆ่าสัตว์ส่งผลต้องทนทุกข์
 วิการกายใหญ่โตไม่โสกา
 ให้บุปผาทารกบุญปกป้อง
 ช่วยบังแดดแผดเผาเรือนเอาการ

ชายหนึ่งนั่งปากจู้เท้ารู้เขม
 ตามอดโบโลโครกโรคคุกคาม

สุนัขฉีกกินกายซ้ำหลายหน
 ไ้หนามนเจ้าทำกรรมอะไร
 สามีกักทวงเตียงขึ้นเสียงใส
 สาบานให้สาหัสหมากัดตาย
 ประพติชั่วคบชู้มิรู้หน่าย
 หมากัดกายกินเนื้อเจ็บเหลือทน
 หลุดลอยออกจากร่างกลางเวหน
 ดุจด่าฝนฝังเนื้อเจ็บเหลือใจ
 มือเท้าสิ้นโศกาน้ำตาไหล
 มีเปลวไฟปลายหอกแลบออกมา
 มিলะอายบาปจิตคิดเช่นฆ่า
 วายชีวาชนงอกเป็นหอกคม
 ช่อชัยพฤษ์ตัดหูดูสวยสม
 โขชนชมอดอยากลำบากกาย
 ชายาวเหยียดคอยืดพุงอืดหลาย
 หิวกระหายข้าวน้ำแสนลำเค็ญ
 ชายเอาอัฐเลี้ยงตนทนทุกข์เข็ญ
 เด็กเล็กเห็นร้องขอกีให้ปัน
 เก็บบุปผาชัยพฤษ์นิกขยัน
 วายชีวันดีชั่วติดตัวมา
 ไม่มีสุขสักวันสิ้นพรรษา
 มีกายสูงเยิ้มเทียมยอดตาล
 มาลัยคล้องคลุมหัวทั่วสณ
 ดอกไม้บานตัดหูดูงดงาม
 กลากเกลื่อนเต็มกายตนทุกข์ล้นหลาม
 ไฟลุกลามเลียร่างกลางอริญ

ชาติก่อนเป็นนักแสดงเก่งฉกาจ
 ห่มทั้งลงตรงหินบาตรบินพลัน
 โมโหพระเพราะไม่กราบไหว้เขา
 ถลึงตาหาเรื่องเคืองระคาย
 กายวิการเป็นกลากปากเน่าเหม็น
 นัยน์ตาบอดปอดบวมรวมโรค

ชายหนึ่งนั่งกอบเกลบไฟแลบลูก
 เผาผมผิวนิวหน้าตามืดมัว
 ชาติก่อนเป็นพ่อค้าโกงตาชั่ง
 ข้าวปนเกลบแอบเพิ่มเติมมากมาย

ชายหนึ่งนั่งยืมร่ำทำพยอม
 ดีหัวตนจนแตกน่าแปลกใจ
 ชาติก่อนโกรธบิดาว่าไม่รัก
 ฉวยไม้ตีที่หัวพ่อตัวเอง
 บาบตีพ่อตอนตายกลายเป็นเปรต
 ต้องตีหัวตัวเองเก่งเกินพอ

หญิงหนึ่งเศร้าสลดเหมือนหมดหวัง
 แสนเจ็บแสบแปลบปวดตรวดราวใจ
 ชาติก่อนเป็นสะใภ้ใจคิดคด
 ถูกไถ่ถามตามหาหน้าไม่อาย
 สบถว่าถ้าลักเนื้อลักนิต
 ฉีกเนื้อหนังนั่งกินลั่นซังซิง

ยลกัญญาอดอยากลำบากยิ่ง
 กินบุตรบุญตนเฝ้าไม่เข้าการ
 ชาติก่อนใครยืมของต้องโกหก
 มีของหลอกบอกได้ว่าไม่มี

ยื้อแย่งบาตรพระสงฆ์องค์ครองคันต์
 ของขบฉันทัญญเสียหกละเรียราย
 ช่มชู้เอาอวดกล้าบ้าเหลือหลาย
 วารวาววายเวรเวียนเวียนปีทา
 บาบชู้เชิญพระสงฆ์ทรงลิกขา
 บาบจ้องตาอาฆาตนำหาวดกลัว
 แสนสนุกนำไปไว้บนหัว
 ไหมเนื้อตัวแตกพองหนองหลาย
 ใช้สัดถึงถ่ายเทเล่หักกลหลาย
 ดักดวงชายเข้าคำคำกำไร
 กุมกระบองเหล็กแดงแสงสุกใส
 เลือดหลังไหลเป็นทางพลางร้องเพลง
 เพียงแต่ดักเดือนหาวาชมเหง
 ไม่กลัวเกรงบาปกรรมทำลงคอ
 แสนทุเรศลำบากอำปากหวอ
 ไม่วีรกระหน่ำตีรำไป
 ฉีกเนื้อหนังตนกินเลือดรินไหล
 เนื้อหมดไม่หายอยากลำบากกาย
 ลักเนื้อสดแม่ผัวชั่วเหลือหลาย
 ว่าใส่ร้ายป้ายสีไม่มีจริง
 ลั่นชีวิตชาติหน้าผีบ้าลึง
 ไม่ประวิงเวลาขอสาบาน
 ทุกวันวิ่งไปมาน่าสงสาร
 ทรมาณร่างกายหลายร้อยปี
 หวงแหวนปกปิดไว้ใจตระหนี่
 ถูกเข้าชีสาบานเดือดดาลใจ

หากปกปิดไปปิดไม่อดสู

ให้กินมูตรคูดเหม็นมีเวรภัย

ชายหนึ่งร้องดิ้นรนชนเป็นหลาว

ทิ่มแทงตนจนหน้าซำระบม

ชาติก่อนเป็นเพศฆาตประมาทจิต

ประสงค์ทรัพย์รับทำกรรมسامานย์

ชายหนึ่งชนเป็นเข็มเล่มเชื่องเชื่อง

หลุดลอยออกนอกตนพันขึ้นไป

แสนเจ็บแสนแปลบปลาบด้วยบาปเคราะห์

ร้องเสียงลั่นลั่นร่ำกั้วเข็มกล

ชาติก่อนรับฝึกม้าได้คำจ้าง

ม้าดึงดื้อถือปฏักปักหลังไป

หญิงหนึ่งเดินร้อนแดงที่แผดเผา

เงาหายวับกับตาน้ำหวาดกลัว

กระหายน้ำเข้าใกล้น้ำไหลลับ

ไฟร้อนรุ่มสุมร่างปานอย่างปลา

ชาติก่อนเพื่อนชวนไปไหว้พระธาตุ

สร้างสระน้ำทำทานเบิกบานใจ

พุดกระแทกแตกต้นไม้หัวนบ

ทำบุญทานผลาญข้าวของชาวเมือง

ชายหนึ่งฉีกเนื้อตนกินจนอัม

ร้องโหยหวนครวญครางกลางธานี

ชาติก่อนกินสินบนน้องคนผิด

ผิดเป็นถูกผูกถ้อยร้อยสำเนา

ชายหนึ่งโดนดาบฟันส้นหลังเหวอะ

หนอนไซปากยากแค้นแสนระกำ

ของมีอยู่บอกอำหามีไม่

เกิดชาติใดเดือดร้อนนอนระทม

หลุดเห็นท้าวทกลงตรงแสงผม

ร้องระงมนอนหงายปม้วยปราด

ฆ่าคนผิดกฎหมายให้ประหาร

เวรบันดาลนอนดินเพียงสิ้นใจ

งอกขึ้นเนืองแน่นหนังเลือดหลังไหล

ตกลงใส่สองตากายาตน

ชนเข็มเจาะจี๋ไซในชุมชน

สุดทันทนทุกข์ถมล้มทันใด

สอนให้ย้างวังเหยาพะพะนิลย

ชนจึงได้เป็นเข็มขึ้นเต็มตัว

รีบหลบเข้าร่วมไม่ให้เย็นหัว

ตามิดมัวหน้าหมองนอนน้ำตา

เป็นลมพับเพราะหิวร้อนชีวหา

ไอ้กานดาได้ทำกรรมอะไร

ร่วมดักบาตรทำบุญคุณไสว

มียอมไปร่วมบุญจิตขุนเคือง

จะไปกราบทำไมไม่เข้าเรื่อง

ต้องสิ้นเปลืองทรัพย์สินไม่ยินดี

เลือดเป็นลิ่มไหลนองท้องวิถี

ทุกข์ทวิทุกวันไม่บรรเทา

ให้เบียดบิดรูปคดีช่วยพี่เขา

หนักเป็นเบาหลบเลี่ยงไม่เที่ยงธรรม

เนื่อเน่าเฟอะฟุ้งสัตว์กัดกินหน้า

เลือดหนองน้ำเหลืองเหม็นมิวันวาย

ชาติก่อนลูกเมียไปไหว้พระธาตุ
 ไหว้กระดุกปลุกนิมลวันมงาย
 ชายหนึ่งร่างถูกตรึงซึ่งพืดแน่น
 โดนเบ็ดเดียวเกี่ยวลั่นปลิ้นออกมา
 ชาติก่อนฉ้อโกงทรัพย์ไม่รับสัจย์
 ถูกทวงถามตามฆ่าปัญญาเบา
 เบิ่งดอกบัวเหล็กแดงไฟแรงลุก
 ห่อหุบกليبหนีบนานาสดาดวง
 เลือดไหลหยดเยิ้มทั่วกลีบบัวสด
 ไฟลวกร่างย่างยับดับโตฟอง
 ปางก่อนเป็นเจ้าหนี้ไม่มีชื่อ
 หมิ่นเป็นแสนแผนชั่วตัวกระทำ

นารีเล็บมืออกเป็นหอกดาบ
 เกาเนื้อหนังหลังหน้าแขนขาดัน
 เล็บฝังลึกเนื้อละอะทะทะลัก
 แผลพุพองหนองเน่าหนองเข้าไซ
 ชาติก่อนชอบเล่นแชร์แมนกชุก
 หลอกให้เล่นเป็นล้านพิมานพัง
 ร่วมเล่นแชร์แซ่เขื่อนเหมือนเช่นชื่อ
 โลกมากลางสาบสูญพูนทุกซัชน

ชายหนึ่งนอนแนบพื้นเย็นมิได้
 เข้าถึงในไร้อ้อยค้อยเหนียวคอ
 ลำอ้อยแข็งขึ้นขัดสะบัดหลุด
 ถูกหัวโนโคก่าเจ็บจาบัลย์
 ชาติก่อนแบกมัดอ้อยค้อยก้าวย่าง
 สองลงหลานผ่านมารีบคลาไคล

บริภาษทุกคนจนเสียหาย
 ตอนตัวตายเป็นเปรตทุเรศตา
 นอนเหนือแผ่นเหล็กแดงมัดแข้งขา
 ดิ้นดุจปลาถูกไฟย่างในเตา
 กุ้ยม้อจู้คนอื่นมิคินเขา
 เบ็ดเกี่ยวเอาลั่นออกเพราะหลอกลวง
 หึงสาวซุกซ่อนร่างกลางบัวหลวง
 นั่งซ่อนทรวงโคกาน้ำตานอง
 กายถูกกดจมลึกนิกสยอง
 ดิ้นรอร้องโหยหากว่าสิ้นกรรม
 แก่หนังสือสัญญาช่างน่าฆ่า
 นานำนำจ้องยัดครองพลัน
 ฃมยาวหยาบสูงใหญ่ไม่มีถัน
 ร้องเสียงลั่นด้นรณมิพินภัย
 ปลายหอกปักปวดพิษโลหิตไหล
 กัดดับโตไล่พุงขาดรุ่งรัง
 โกงเงินลูกววงเร้นไม่เห็นหลัง
 ดับความหวังลูกววงคงความจน
 ควรละหรือหลงเล่นไม่เป็นผล
 เป็นเหยื่อคนคดจ้องเคี้ยวคล่องคอ
 เกลือกกลิ้งไปปานปลาอำปากหวน
 เอื้อมมือพอจะหักชะงักงัน
 เจือตีสุดกำลังดังสนั่น
 ยังมีทันได้กินจวนสิ้นใจ
 กัดกินพลางร้องเพลงเปล่งเสียงใส
 เด็กอยากรู้อ้อยกินร้องด้นรณ

ลุงเอ๋ยขออ้อยเขาเอาให้หลาน
 ลุงอ่อนวอนงอนง้อขอร้องตน
 มิเต็มใจให้ทานรำคาญจิต
 ไม่เคารพจบให้จำใจทำ
 ก่อนให้ต้องตั้งใจไม่ตระหนี่
 มิเสียตายภายหลังจิตกังวล

ชายหนึ่งจมหลุมคุชชะลูดร้าง
 เพียรปิ่นปายพวยหยกตกวารี
 คุชเปื้อนทั่วหัวหนุ่หน้าเกลียด
 โพล่หัวขึ้นยืนที่มือตีนตาย
 ขาดิก่อนชอบสมสู่คู่ครองเขา
 ลวนลามหญิงวิงวอนบุตรสาวคน

ชายหนึ่งกอบคุชกินลิ้นเปื่อยเน่า
 เหลือบงกชกรินกัดหมัดเกาะตา
 ขาดิก่อนเพียรเกลี้ยงพระไม่ละชั่ว
 นำคุชฝังจ้งหันฉันไม่ลง

หญิงหนึ่งนอนร่ำให้อยู่ในอก
 ลวกร่างสูกทุกซักร้อนอ่อนอร่า
 ขาดิก่อนเทถ่านไฟไหม้เมียหลวง
 ชิงดีเด่นเป็นใหญ่ใจยักษ์มาร

ชายหนึ่งเหลือเพียงโหล่ไม่มีหัว
 นั่งพิงหลักปักอยู่ดูพิกล
 แร้งกานกตระกูลมรุมจิกเล่น
 เส้นประสาทขาดวินชบลิ้นแแรง
 ขาดิก่อนลงโทษทัณฑ์ฟันด้วยดาบ
 คอขาดวินลิ้นชนม์พาชนพอง

ฟังคำขานทำเป็นไม่เห็นหน
 ตัดกมลโยนให้ไปหนึ่งล้า
 เพราะใจติดตระหนี่ไม่มีหน้า
 ต้องรับกรรมภูติศิรชะตน
 ขณะที่ให้เห็นเป็นกุศล
 ทานมีผลสมบุญณพุนทวี
 คุชท่วมคางคับแค้นใคร่เล่นหนี
 ร่างกายมีกลิ่นเหม็นมิเว้นวาย
 แขนยาวเหยียดชูหรรดาหลุดหาย
 หมุ่นนอนว้ายไซขอนแก่นนอน
 ช่มชืนเอาไม่อายผิดหลายหน
 ต้องรับผลเวรกรรมชั่วอุรา
 กายเปลือยเปล่าเปิดพุงไม่นุ่งผ้า
 ก่นโศกาเกลือกร้างกลางดอนดง
 เวลาตัวตักบาตรอังคาสสงฆ์
 ชีพปลดปลงปากเน่าเศร้าโศกา
 ถ่านไฟตกต้องตัวทั่วแขนขา
 ดิ้นรนหาที่หลบไม่พบพาน
 หิงแหนหวงเหิมจิตคิดประหาร
 ปางววายปรานถ่านนรกตกเผาตน
 ปากตาตัวติดอกคกด้วยขน
 เลือดหลังล้นอาบร่างเป็นทางแดง
 เนื้อหนังเต็นกระดูกทั่วทุกแห่ง
 นอนตะแคงครวญครางข้างคุชคลอง
 เลือดไหลอาบกายาน่าสยอง
 บาบตกต้องถึงตนเจ็บจนตาย

พระหลายรูปลอยล่องท่องอากาศ
เพลิงเผาสร้างกลางหาวปัดร้าวกาย
ชาติก่อนบวชเป็นพระประพตติผิต
รับดูดวงลวงโลกให้โชคลาง

ชายสองคนโผเข้ากอดเตาถ่าน
ก้มหน้าลงพองจูบเปลวไฟ
ชาติก่อนเป็นพี่น้องสองหนุ่มใหญ่
เที่ยวฉุดคร่าอนาจารมานานนม

ชายหัวเท่าเขาใหญ่ไฟลวกสร้าง
เหล็กแดงร้อนก้อนใหญ่ไฟลุลาม
แก้หมีน้ก้นตลก้างกลางศิระ
ประเดี้ยวอกออกใหม่ถูกไฟลน
หลบไม่พ้นผายผันสิ้นสะทก
กองขับช้อนร้อนลนบนกระบาล
ชาติก่อนก่อกรรมชั่วยิ่งหัวพระ
เลือดโทรมกายวายวาวใกล้ทางเกวียน

หญิงหนึ่งหน้าซีดเผือดเลือดไหลหลัง
นกตะกรุมรุมทั้งดิ่งสุดา
ร้องโหยหวนครวญครางยืนกลางทุ่ง
แผลทเวอะทวะทะลุเปื้อนธุลี
อดข้าวน้ำล้าปากตากลมฝน
หมากัดน้องร้องโละมันไม่ยอม
ชาติก่อนชอบคบชู้มิรู้ชั่ว
ไม่จงรักภักดีมีเล่ห์กล
ร่างกายตัวฟัวหวงลักลวงสิทธิ์
หนังจึงลอกออกเหลือแต่เนื้อใน

สบงบาตรจีวรร้อนเหลือหลาย
เลือดเปื้อนสายประคดหยดเป็นยาง
ไม่ตั้งจิตศึกษาว่าถากถาง
เลี้ยงชีพทางทุจริตผิดวินัย
เพลิงเผาผลาญหนังพองเลือดหนองไหล
ปากคอโหม้หม่นหมองร้องระงม
แต่ยังไม่มีคู่จะสู่สม
ร่วมกันข่มขืนฆ่าคนบ้ากาม
ร้องครวญครางเจ็บขานาเกรงขาม
ตกต้องตามเนื้อตัวหูหัดตน
เพลิงเผากระหม่อมทลายเจ็บหลายหน
ร้อนเหลือทนทุกซัดมวิ้งชมขาน
ก้อนเหล็กตกต้องตาน่าสงสาร
ทรมานกายใจผมไหม้เดียน
ลูกปิ่นกะเก็งแมนเล่นถูกเคียว
กงกรรมเวียนวนสนองหมองอุรา
ไม่มีหนังหุ้มเนื้อไร้เสื้อผ้า
เหล่าแรงกาจิกกินเจ็บอินทรี
ผมยาวยุ่งหยาบใหญ่ไม่เคยหวี
แมลงหวี่แมลงวันพากันตอม
ร้องดิ้นรนร่างกายซุบผ่ายผอม
ผีสุกงอมงอกทั่วหูหัดตน
นอกใจฟัวผิตศัลหมิ่นกุศล
ลอบเปโรปรนชายอื่นชมชื่นใจ
เชิญชู้ชิตเขยชมอารมณ์ใคร่
หนอนซอนไซเพราะชั่วที่ตัวทำ

หญิงหนึ่งร้องครวญครางร้องต่ำเตี้ย
แย่อดอยากยากเข็ญเป็นประจำ
แขนขาหักปากเบี้ยวหนังเหี่ยวย่น
จมูกมันพันหลอคนกั๊กเกา
บาปปรับจ้างทำแท้งแกล้งฆ่าเด็ก
แค้นครรภ์จนปนปัสั๊กบาล

แลงเหลื่อมยาวใหญ่ในดงหญ้า
สูงตระหง่านปานภูยภูมิทาง
เผ้าจอมปลวกเป็นปีไม่หนีหน้า
สัตว์เล็กใหญ่ไล่ถอยคอยระวัง
เลื้อยร่างไปเข้าป่าหาอาหาร
พบกวางแก้งเร่งรัดมดกายา
ทำตัวแบนวิดบอ๊กิชาญเขี้ยว
หย่อนร่างลงตรงกลางพลาญวิดไว
ชาติก่อนเป็นเศรษฐีมีเงินแสน
ฝังจอมปลวกพวกไม่ได้พึ่งพา
หาทรัพย์ได้ใช้ดีไม่มีชั่ว
ญาติมิตรป่วยช่วยหายคลายลำเค็ญ
เสียภาษีอากรต้อนรับแขก
เลี้ยงพ่อแม่แก่เฒ่าคอยเอาใจ

พบช้างเผือกเชือกใหญ่เฒ่าในป่า
หนามตำลันดั้นรันทนลำเค็ญ
ชาติก่อนตัดสินความตามสินจ้าง
ไม่เทิดทูนคุณค่าตุลาการ
ชายหนึ่งไฟไหม้เรือนเดือนละหน
ไฟหลวงร่างย่างเนื้อเหลือระบม

เป็นง่อยเปลี้ยท้องเปล่าทุกเช้าค่ำ
เหล็กแหลมตำเต็มตัวมวนมัวเมา
ตามัวหม่นไม่เห็นหัวเป็นเหา
หมู่นอนเข้าซอนไซในทวาร
ตัวเล็กเล็กริดได้ไม่สงสาร
กรรมบันดาลเดือดร้อนนอนครวญคราง
เลื้อยปราดมาม้วนขดชนดทาง
อ้าปากกว้างกลถ้ำคำรามดั่ง
ใครมิกล้ายุ่งเกี้ยวเสียวสันหลัง
จนกระทั่งมืดมืดไม่นิทรา
ถึงลำธารไล่จับจับมัจฉา
ตายแล้วอ้าปากอมกินสมใจ
หัวทางเกี่ยวกิ้งยางข้างสระใหญ่
คล้ายคนไกวเปลเปล่าจับเอาปลา
หากทวงแทนเก็บไว้บุญไม่หา
จึงต้องมานอนเผ้าเข้ายันเย็น
เลี้ยงครอบครัวของตนพันชุกเข็ญ
บ่มบุญเป็นกุศลตามตนไป
พบผู้แบกทุกข์แปลช่วยแก้ไข
ญาติตักขัยเจือจุนบุญบำเพ็ญ
หนามไผ่อ้าปากกับรับทุกข์เข็ญ
เลือดกระเซ็นโตรมกายปั้มวายปราณ
ละทิ้งทางเที่ยงธรรมประจำศาล
กรรมบันดาลเดือดร้อนนอนระทม
ร้องด้นรนแร้นแค้นแสนขื่นขม
โซซ่านขมขัดเซพเนจร

ชาติก่อนเขาเผาป่าไล่ล่าสัตว์
ล่าเสือสิงห์หลิงค่างร้างแรมรอน

ถึงภูเขาช้างดงล้วนพงหนาม
ชายพันคนลนลานชมขานมา
กุมกระบองเหล็กแดงแสงไฟจ้า
เดินโซเซเฮฮาเร่งคลาไคล
ชาติก่อนเมาสุราอาละวาด
กัดปลานปนชนไก่ไฟพนัน

หญิงห้าร้อยเปลือยร่างข้างเขาเขียว
กินของทิพย์ลิบโลกโซคหนุนนำ
นั่งหอยเหงาเจ้าจุทนต์ทุกซ่เศร่า
อดทองเที่ยวเลี้ยวลดับทจร
ชาติก่อนเลี้ยงหมูขายรายได้มาก
ซื้อเสื้อผ้าอาภรณ์ท่อนสไบ
ลุล่วงพระละบาปกราบไตรรัตน์
ถวายนทานการกุศลตนศรัทธา
เลี้ยงหมูขายได้เงินเพลินแต่งร่าง
รูปร่างสวยด้วยศิลปคัมภีร์วิญญาน

นารีหลบแดดร้อนนอนน้อมร่มไม้
ลมพัดแรงแกว่งไกวใบตกดิน
งูยาวใหญ่ไต่จับขยับดิน
ไฟลวกร้อนนอนผวาตามืดมัว
ชาติก่อนลักสอยพวงมะม่วงวัด
ชนของสงฆ์ลงเรือเพื่อลักไป

เห็นชายแซ่ชลเค็มเต็มสระศรี
หวายเหล็กบาดปาดคอทรมาน

จุดพวงขลุ่ยลูกโชนโดนหมู่หนอน
ไม่มีบ่อนอาศัยจำใจลา

เพลิงลูกกลมเร็วไวไหม้ทั่วป่า
ส่งเสียงทำทลายกันลั่นพงไพร
คล้ายคนบ้าโวยกันสนั่นไหว
บ้างร้องให้หัวเราะเกะมือกัน
ตกเป็นทาสเมรัยใจทุนหัน
สารพันนักเลงไม่เกรงกรรม

รูปร่างเพรียวทุกผู้ดูชมฆ่า
อาศัยถ้ำที่อยู่เป็นถู่ถอน
โฉมเฉลาละอายกายสมร
ไร้อาภรณ์เสื้อผ้ามิกลาไป
บริจาคทำบุญคุณไสว
เครื่องลู่ปลั้แต่งร่างสำอองตา
ถือศีลสัตย์สุขสันต์สิ้นพรรษา
วายชีวนบุญส่งบาปบงการ
นำให้นางเปลือยกายอายลูกหลาน
เพราะผลทานได้หยิบของทิพย์กิน
มะม่วงใหญ่ขึ้นอยู่คู่เขาหิน
เป็นดาบสินค่อขาดนำหวาดกลัว
กาจิกกินนกดะกรมรมจิกหัว
ร่างสิ้นรื้อร้องครางกลางพงไพร
ขายเอาอัฐเลี้ยงตัวชั่วโฉน
ชีพบรลยลงนรกหมกไหม้นาน
แสบอินทรีย์โคกาน่าสงสาร
บัวเหล็กบานห่อกลีบหนีหน้าตน

สาหร่ายเหล็กถูกร้อนรดท่อนแขน
เบ็ดเกี่ยวลื่นปลิ้นพองร้องดิ้นรน
บาปทำการประมงลงอวนมาก
จับปลาหน้าไซ้โทษร้ายแรง

ชายหนึ่งนอนตัวอในหม้อเหล็ก
ไพร้อนลนกันหม้อทรมาน
ชาติก่อนจับปลาเป็นเห็นสนุก
จับเบ็ดไถไปอย่างต่างนิยม

เห็นนารีเลียบยาวเป็นหลาวแหลน
นั่งควักหนังมังสามากินกัน
บาปลักเล็กขโมยน้อยสอยเสื่อผ้า
ชนบุชาหน้าพระรัตนตรัย

ชายแก่กินเหล็กแดงแสงสุกใส
นึกว่าเนื้อเหลือร่อยค่อยกลืนมัน
แสนเจ็บปวดรวดร้าวนอนยาวเหยียด
มือขยุ้มกุ่มท้องร้องเสียงดัง
บาปหลอกลวงชาวเมืองเรื่องกุศล
อ้างวัดวาหาประโยชน์โทษไม่กลัว
ได้ทรัพย์มัถกัยยกออกใช้จ่าย
วัดได้บ้างลงที่ไม่มีมา

ภูผาใหญ่ไฟติดสีทึดถ้วน
ร่างบีแบ่นแล่นไปเลือดไหลแดง
มิช้าพื้นดินชนม้ผจญทุกข์
กระดูกแตกแหลกลองเป็นผงพลัน
บาปกดขี่บีทาประชาราษฎร์
ข่มขู่เขาเอาทรัพย์สำหรับตน

หอกหลาวแหลนเหล็กแดงแทงชุมชน
ร้อนเหลือนทนต์ท้วงน้ำทองแดง
ร่วมลุยลากล้ารุกไปทุกแห่ง
ถูกทวนแทงมิดเถื่อเหลือนทนต์
ไม่มีเล็กราวภูตัมผู้ผลาญ
น้ำเดือดพล่านลวกร่างครางระงม
จีจันสุกคาเตาเผาหอยขม
จับเต่าต้มทั้งเป็นเวรตามทัน
หลายหมื่นแสนสบทุกข์สิ้นสุขสันต์
ไอ้แจ่มจันทร์เจ้าทำเวรกรรมใด
ลักมามาลาสิสัสดีไส
ชีพประลัยกรรมส่งลงโทษทัณฑ์
เคี้ยวคำใหญ่เห็นอยู่ดูน่าขัน
ถึงท้องพลันเผาพวงชาดรุงรัง
แสบจุกเสียดโคกาน้ำดาหลัง
เลือดไหลพรั่งพรมมาตามิดมัว
บอกบุญคนทุกทิศใจคิดชั่ว
เรียไรทั่วทุกที่แจกฎีกา
ตามสบายใจตนคนบาปหนา
วายชีวากินก้อนเหล็กร้อนแรง
กลิ้งบดมวลหญิงชายเพลิงฉายแสง
ถูกทวนแทงทุกข์ทับดับชีวัน
ภูผารุกไล่ล่าบดหน้าหัน
เป็นตายผันผกซ้ากรรมดล
อ้างอำนาจปกครองสยอชน
จิตมิถมนมิมิปรานีใคร

ชายหนึ่งถูกแช่เย็นเป็นน้ำแข็ง
 คลานขึ้นฝั่งหวังหนีวารีภัย
 บาบจับนกถ่วงน้ำก่อกรรมชั่ว
 กตโคนมจมน้ำชีพทำลาย

นาริร่างพอมโซไรโลहित
 ดาลิกโหลโสโครกโรคผื่นคัน
 เสียงแหบแห้งแรงลดอดอาหาร
 ไพรร้อนนอนหงายตรงชายเพื่อย
 ยินเสียงชนชนนให้ไปกินข้าว
 ไม่พบจ้าวข้าวน้ำดังจำนง
 ชาติก่อนนี้มีจิตริษยา
 ยาจากเข้าเหย้าขอมิพอใจ
 ของน้อยมากอยากได้ใจหลงโลก
 ดนตระหนี่ถี่เหนียวเที่ยวระราน

ชายหนึ่งผิวผุดผ่องเพียงทองทาบ
 ปากเหมือนหมูฉ่ำเหม็นไม่เว้นวัน
 ชาติก่อนบวชเป็นพระชำระจิต
 หากยูงสงฆ์แยกแตกต่างคน

หญิงหนึ่งไฟลวกร่างกลางป่าเปลี่ยว
 ท้องคอดกั้วทิวกระหายมิวายวาง
 แปรเป็นเลือดน้ำหนองของบูดเน่า
 เป็นเพลิงเผาเผ้าผมล้มลงดิน
 ชาติก่อนเมื่อสามปีไปเที่ยววัด
 ถวายชาผ้าผ่อนท่อนสไบ
 ให้ของที่ถวายกลายเป็นหนอง
 ผ้าเป็นไฟไหม้หัวพอดตัวดี

นอนในแอ่งวังวนชลหลังไหล
 กลับตกในวังวนเจ็บจนตาย
 จับปลาทั่วทุกวังซังไว้ขาย
 ชีววายเวรกรรมทำโทษทัณฑ์
 หนั่งท่องติดสันหลังนั่งโคกศัลย
 ผมยวายันปลายเท้าร่างเปล่าเปลือย
 เทียวชมซานโซเซเร่จนเหนื่อย
 แขนขาเมื่อยปวดขมับหลับไม่ลง
 ลูกยางก้าวเวียนนรารวคนหลง
 ยืนจุนงงโง่งวงเศร้าทรวงใน
 เขาดีกว่าทนดูอยู่มิได้
 เห็นเขาให้ข้าวของต้องตัดทาน
 มักละโมภลักซ่อนท่อนสงสาร
 ลักศฤงคารของสงฆ์กรรมลงทัณฑ์
 กลิ่นเหม็นสาบล้นสุขทุกซุ้มหันท์
 หางหมูพล้นงอกจากปากหนองปน
 ผิวผ่องผิดพวกเปรตเหตุกุศล
 เวรกรรมวนเวียนสนองร้องครวญคราง
 เปลือยกายเที่ยวทั่วถิ่นกลิ่นเหม็นสาบ
 ข้าวน้ำขวางตรงหน้าเก็บมากิน
 พบผ้าเอานุ่งห่มสมถวิล
 นอนด้าวดินร่ำร้องก้องพงไพร
 ถวายภัตเป็นนิจจิตเลื่อมใส
 ชัดเคืองใจดูดำไม่ปราณี
 เป็นผืนพองขึ้นพราราวกับผี
 วายชีวิยากไร้มียกิน

ออกจากกรุงมุ่งหน้าเข้าป่าเปลี่ยว
 นั้นค่อนทองมอดค่อนเร่ร้อนบิน
 นกกวกกลน้องรักกวกมือเรียก
 คล้ายเสียงนวลครวญหามาแต่ไกล
 แสงแสวสาธิตาเรียกหาคู่
 มยุรีที่ทำสง่างาม
 นกแก้วเกาะกิ่งแก้วพริ้งแพรวเพริศ
 โพระดกผกผินบินทะยาน
 ต้อยตีวิดเบญจวรรณประชันเสียง
 ยุงกระยางกางเขนกระเด็นกา
 นกขมิ้นเหลืองอ่อนร้อนถลา
 จากพราวจากคู่หุดูใจ
 เปลาโปรดเรื่อยร้องทอไพโรพฤษ
 โนนโนรีอีลุ่มชุมชวนชม
 นกเปิดน้ำดำตันคันมัจฉา
 เขาชันคูอยู่ใกล้ใจร้างราน
 ไร่แดนดินถิ่นนี้มีมันต์ขลัง
 พิศบุปผาป่าไม้ในดงดอน
 หากน้องน้อยกลอยตามากับพี่
 ภูมิประเทศเขตเขาลำเนาไพร
 พรรณผิดแพกแหวกว้ายมาหลายหมู่
 ปลายังรู้สู่สมภิรมยา
 ตะเพียนทองงามเทียบทองมอดพิลาส
 นวลจันทร์เช่นเพ็ญพักตรายอดนารี
 หวีเกศกลเกล้ายุพาพี่
 ปลายกระแหแห่ทางเรือนร้างรอ

เดินลดเลี้ยวแลนถนบกผันผกผิน
 เพียงยุพินค่อนพืยวนยี่ใจ
 พืสำเหนียกสำเนียงนกลีงไส
 นกกระไนในอกวิตกตาม
 กระลุ่มพัวร์องพาวราหวม
 ราวนงรามร้ายรำเชียวชำนานู
 กะปูดเปิดปากร้องซ้องประสาน
 จับกิ่งจันกระจาบคาบหญ้าคา
 อ้ออ้อเอียงเอียงพลอดอยู่ยอดผา
 แสกกะสาเกาะมะสังระวังไพร
 กดกระทำขุนทองร้องเสียงไส
 เพียงพีไกลจากนุชสุดระทม
 หม่อมฤคคึกคะนองร้องชม
 ช่อนหอยมมหาหอยลอยล้าธาร
 ลัตวาดดูเหว่าเค้าขับขาน
 เพียงนงพาลเพรียกหาให้อาวรณ์
 แรกพบยังหลงไหลเกินไถ่ถอน
 ภูเขาช้อนสูงลิ่วเป็นทิวไป
 จะชวนซัชมซัฏสัตว์ไศล
 ธารน้ำใสไหลเย็นเห็นฝูงปลา
 คลอเคลียคู่เคล้ากันสุขุขรรษา
 แต่พี่มาจากน้องหมองฤดี
 เหมือนนุชนาฏเนื้อทองสวผ่องศรี
 ปลาสร้อยนี้ดูจสร้อยน้องที่คล้องคอ
 บรรจงหวีปลายช่อนงอนคือขอ
 จิตแท้ทอทองทางหว่างไพรวัน

แก้มขำแก้มขำชอกใครหลอกกล้า
 เนื้ออ่อนแต่แค่ซื่อลือโจษจัน
 ปลาทุกเจ้าทุกขใจใครคามคุ
 เห็นปลากรายว่ายมาพาตรอมตรม
 ปลาหมอเหมือนหมอยารักษาไข้
 เห็นแต่น้องของพี่มีเมตตา
 เหลียวแลดูหมู่ไม้กลางไพรสนทน์
 โหมกมะปริงชิงชันแซมคันทรน
 บุษบงจงกลมณฑาทิพย์
 จำปาตะประดู่ช่อใบ
 เหยียวยางยวบสูงเสียดขึ้นเบียดลัก
 ชะม้งยिनกลิ่นแรงเหมือนเมงดา
 กากะทิงกระท่อมล้อมกระถิน
 เคี่ยมตะครองตองแตกตะแบกบาน
 ช้องนางเช่นช้องนุชสุดสวय
 สนสุกรมนมแมวแก้วกะพง
 เตื่อโดนแดงแจจางลานเลียน
 จามจุรีสีเสียดเบียดลำไย
 สายหยุดหยุดหอมพลันตะวันสาย
 นางแย้มดุนุชยืมพริ้มพรายตา
 กะดังใบตะบูนคูนมะค่า
 ตะลิงปลิงชิงชันนี้ถั่วชัน
 สารภีโพบายแน่นในเถื่อน
 กุ่มพิกุลบุณนาคดอกมากมี
 กอกล้วยไม้ชูช่อลออสี
 ขมขนาดคัดเค้าถ่อนเถาว์ลัย

แก่มน้องขำเพราะชมภิรมย์ขวัญ
 เนื้อน้องนั้นนิ่มสนิทนาชิตชม
 พืทนทุกขเพราะจากนุชสุดชื่นชม
 เกรงระทมเพราะรักกลายคล้ายช้อปลา
 ส่วนไข้ใจใครจักช่วยรักษา
 ช่วยพยาบาลใจให้คืนคง
 จำปีปนจำปาเกดกาหลง
 หอมลินจงในบึงติดตริงใจ
 งามระยิบผลิดอกออกไสว
 อโศกไทรชงโคโยทะกา
 เต็งรังรักเรียงรายทั้งซ้ายขวา
 ชะมวงหนาแน่นดงทรงบาดาล
 อินทนิลคางแคแสดมสาร
 ด้ว้ด้ว้ตาลตะคร้อยอประยงค์
 ตะโกกรวยกำมปู้พระหง
 พะยอมดงสะเดากันกราไกร
 ช่อยตะเคียนครามคล้าเป็นป่าใหญ่
 สลัดไธสสลัดพลัดยพา
 รักมิวายสักวันไผ่ผันทา
 กรรณิการักกลืนตลบกลบอรัญ
 กร่างมะกามะยมนมสววรรค์
 ดงมะดันมะตูกลูกดกดี
 มะเกลือเกลืออนตะกูดสดสี
 มะลูลีมะลิ้นต้นอรัญ
 เกาะขึ้นที่คบบไม้กลางไพรสนทน์
 เล็บนางพันเป็นพงดาษดงดอน

เล็บนางราวเล็บนวลหยิกชวนพี่
 รอยเล็บยังฝังเนื้อเหลืออาวรณ์
 เลียบลั่นทมมนางนมข้างชิด
 นมควายถมนมวัวขึ้นทั่วไพร
 ค้วนางคือค้วนุชดุจคันศร
 ยามยักคิ้วหลัดตาพางวอยง
 แลรองเท้านารีสีเสลา
 เนียมขานางอย่างขาพางอน
 มะพูดเพียงนุชพราว่าเรียกพี่
 กระโปรงทองผ่องดุจชุดโฉมยง
 เห็นเห็ดหอยนางรมเทอมขาว
 เห็ดนางรมชมกันลั่นกรูไกร
 นางนูนเนืองอนันต์พันพฤษา
 นางล่อมเห็นเป็นแถวแนวพนม
 เร่วลำโรงโทองเทลงช่าชิง
 ท้าวยายม่อมหอมจันทร์พันธุ์เพกา
 หม้อข้าวหม้อแกงลิงสิ่งประหลาด
 ใบนุ้มจับจับกินจนสิ้นใจ
 ยอดผักข้าวยาวเพื่อยเลื้อยเฉเจียง
 มะแพนระมะไผดอกใบบาน
 พลองมะพร้าวมะแพรวแถวมะพลับ
 มะวักมะงันปนกันไป
 เห็ดมะหวดมะหาดมะตาดตัน
 มะริตรมะรุ่มพุ่มไสก
 มะขามคละมะแซนแนพนัส
 มะตึงระมะตื้นตื้นดาชไป

ยามยวนยี่หยอกเฝ้าเคล้าสมร
 จำใจจรจากมาสุดอาลัย
 นมพิจิตรนมชนะสีสดใส
 เบิงสไบนางคล้ายสไบง
 ครบโค้งอนงามตาน่าไหลหลง
 แยกโฉมยงอยู่ปาว้างอาวรณ์
 เทียบรองเท้านารีศรีสมร
 ดองดิงดอนดอกตกดินดาชง
 นุ่นนทรีพุทรามหาหงส์
 จากอนงค์เนาพนาเหลืออาลัย
 ผุดขึ้นพราวขนพฤษ์นิกสงสัย
 ชื่อแท้ใช้ชดถ้อยหอยนางรม
 เก็บยอดมอดอกกินลั่นรสชม
 นางชมชมนวลนางสำอองตา
 บันไดลิงสลิดกฤษณา
 เรียกลิ้นฟ้าฝักยาวพราวพิไล
 แมงประมาทมอดม้วยช่วยมิไหว
 เป็นพิษภัยสัตว์พงดงกันดาร
 ชำมะเลียงมะระคละข้าวสาร
 หยิกายานยอดอ่อนหม่อนละไม
 มะกอกกับมะกล่ำมะคำไก่
 นันมะไฟเดือนห้าทำยาตี
 มะชักปนมะซางข้างวิถี
 เจตพังคีมักคุณสมุนไพโร
 ปอยุงปัดมะปองสีผ่องใส
 ข้าวเย็นใต้ไฟดงเต็มดงดาน

มะกรูดกะมะเกี๋ยงรายเรียงหลาย
 มะตูมระมะต้องมะก่องบาน
 พยับเมฆพยับหมอกดอกสะพรั่ง
 กระโดงแดงแทงทวยกล้วยน้ำไทย
 กระเบียนระกระเบาเถาสะบ้า
 บุกตะบันกะล้นทางาไสภี
 มะเฟืองระมะฝ่ออันอ้ออ้อย
 ห้องสามย่านบานเย็นนวลเป็นใบ
 เขี้ยวกระแตเต่าร้างข้างสิงขร
 แพรล่ำโพงโคลงเคลงกะเม็งดง
 สายน้ำผึ้งผิงผายชยายกลีบ
 ถอบแถบถอบกอบนางกลางพงไพร
 เถารางจิตจิงจ้อจดอกจาก
 สารไทยใช้ทำหัวน้ำปลา
 คงคาเดือดเหมือดคนผลสะพรั่ง
 ผกากรองพ่องผุดสุดอำไพ
 เนียมหูเสือศรีตรังสะพรั่งผล
 จอกระเจ้าเปล้ำปรงกระทงหลาย
 ยินชนะนีไทยนวนชวนเศร้าโคก
 คล้ายเสียงนวลครวญหาว่าเหวใจ
 แรมร้อนเร่พเนจรนอนป่าเขา
 เสียงหรีงหรีดกรักร้องก้องพนา
 เดินชมดงพงไพรใจระทึก
 พิศจันทร์เพ็ญเด่นฟ้าดารากร
 ถึงเมืองฟ้าน่าอยู่ดูกว้างใหญ่
 ล้วนแก้วเก้าเนาวรัตน์ชัชวาล

ดันเขยตายมะแตกแทรกมะชาน
 มะมุดหวานมะแว้งแสงใจ
 ทองพันชั่งช่อชูไสว
 ไข่น้ำโหนดขนากหมากเม่ามี
 เสลาสลาลอดดอยดสดสี
 บานบุรีรักเร่เสน่ห์ไพร
 เทียนกิ่งกลอยกาว่างโลททางไหล
 กาวเครือใหญ่ย่านางกลางไพรพง
 พงชุมพรพลับพลึงตะลึงหลง
 กระบกบงกระบอกบานดอกใบ
 จดพุดจิบพุดจันทน์ไศล
 มั่นผักไหมขมิ้นอินพะวา
 แฝกกาฝากแฝงฝางกลางภูผา
 ดาวลดาดายตื่นหอมชื่นใจ
 เปราะผักปลังผักปอดดอยไสว
 สนสามใบเปลือบบางกรดหางทราย
 รสสุคนธ์ขึ้นเคียงเหียงหึงหาย
 ดาวกระจายกระเจียวเพรียวประไพ
 เสียงสุในกุ้งร้องก้องไศล
 ทำฉันทไฉไลหาหนอรรมก่อนมา
 ต่างหมอนเอาไม้หนุนอุ่นเกศา
 แทนเสภากล่อมขับคราวหลับนอน
 ยิ่งยามดึกคະนิงถึงสมร
 นิกหน่าอรอิมปรางหมางดวงมาน
 วังเวียงชัยชวนแลแผ่ไพศาล
 มโหฬารลอยฟ้าลงมาดิน

ปาริชาตช่อชูดุสวยสม
 สระสวรรค์นั้นทาเปี่ยมวาริน
 ปราสาทสูงเสียดสรวงงามช่งโชติ
 มีวนอุทยานตระการตา
 กำแพงแก้วกันกรุงเรื่องรุ่งโรจน์
 ประตู่ถึงหนึ่งพันวรรณวิไล
 คราเปิดไขทุกครั้งเสียงดังเพราะ
 สีทองพราวาววามงามตระการ
 ไผชนด์ปราสาทหยาดหยดย้อย
 ล้วนแก้วเก็จเจ็ดประการชานประกาย
 เรือนยอดเจ็ดร้อยหลังตั้งสลอน
 เจ็ดอัปสรนอนนั่งหลังหนึ่งมี
 เสาธงแก้วธงทองพ้องไพโรจน์
 หลายร้อยต้นคนเห็นเป็นละเมอ
 ผืนธงทองธงแก้วพริ้วแพรวเพริศ
 เสาแก้วคงธงทองพ้องวิภา
 พระปิ่นสรวงสลักเทวราช
 รัชมารำบำเรอเธอทุกวัน

เห็นช้างเอราวัณพรรณผุดผ่อง
 มณฑปแก้วแวววามงามดงามดี
 ธงแก้วเก็จเจ็ดเสาเสลาสูง
 ชายธงดีมีกริ่งกระดิ่งทอง
 ทุกกระพองมีงาโสภาคเจ็ด
 ทุกสระศรีมีบัวทั้งหัวใบ
 ทั่วทุกกอมดอกออกเจ็ดครบ
 เจ็ดนางกรายร่ายรำทำวนยี่

ใต้ต้นร่มรื่นดีมีแท่นหิน
 มีเทวินทร์ประจำธรรมสภา
 รุ่งไพโรจน์พิไลไตรตริงษา
 จิตรลดาไม้ต้นหอมชื่นใจ
 หลายล้านโยชน์ยลลางกว้างยาวใหญ่
 ยอดสดใสสีสุกทุกทวาร
 พริ้งไพเราะเพลงร้องช้องประสาน
 ทั่วทุกบานบรรเจิดเลิศลวดลาย
 สูงไม่น้อยพันโยชน์โชติช่วงฉาย
 ร้อยชั้นพรายพราวสว่างพร่างไสภี
 ทุกชั้นหอนชาดหายหลากหลายสี
 นานาอารีเจ็ดร้อยคอยบำเรอ
 สูงร้อยโยชน์ยอดย้วยสวยเสมอ
 เมื่อยามเจือซึ่งจิตภาพติดตา
 ลวดลายเลิศหลายร้อยรอยเรขา
 เสาทองหาธงแก้วติดแพรวพรรณ
 สิ่งปราสาทสวยสะเกษมลันต์
 พระกายนั้นสีเดียวเขียวขจี
 พร้อมกระพองสามสิบสามงามสดสี
 สถิตที่ฐานวางกลางกระพอง
 หนึ่งโยชน์นั่งจิตหวามยามแลจ้อง
 ลมโลมร้องไพเราะเพราะจับใจ
 ทุกกาเปล็ดเจ็ดสระชลใส
 นับดูได้เจ็ดกอบครบพอดี
 ทุกดอกพบอัปสรประอรศรี
 มโหรีไพเราะเสนาะกรรณ

ช้างนี้ใช้ช้างจริงทุกสิ่งแฝง
พาหนะสหัสยานวิไลวรรณ
ชาติก่อนท้าวโกสีย์มีศีลสัตย์
เพียรทำทางดาวเดือนเลื่อนเปือกตม
เลี้ยงพ่อแม่แก่เฒ่าเอาใจใส่
ไม่ส่อเสียดเกลียดโกรธใจประจาน
รวมสามสิบสามคนเพื่อนตนด้วย
ปลุกทองหลางวางตั่งนั่งหย่อนใจ

พระเกศจุฬามณีเจดีย์เด่น
ล่างเป็นอินทนิลรัตนชัชวาล
บรรจุเกศโมลีศรีสุคต
ผอบทองรองรับวาระวัชวาว
บรรจุพระบรมธาตุนาสุคต
พระอินทร์องค์ทรงธรรมอันเชิญมา
กำแพงทองสีทิศพิศยาวโผด
เขียวเหลืองแดงแข่งขาวแวววาววาม
ทวยเทพถือเทียนธูปบุปผชาติ
ร่วมติดสีดีเป่าเผ้าบูชา

ลู่ศาลาหลังใหญ่พิไลลักษณ์
ผลึกหรูปู้นขัดขึ้นมัน
กำแพงทองล้อมรอบเป็นขอบเขต
ครบพันธุ์มีดอกบานออกมา
ศาลานี้มีนามงามคุณค่า
เป็นเทวสถานำภิรมย์
ภายในมีธรรมาสน์พิลาสลักษณ์
พระอินทร์องค์ทรงแสงแจ่มแจ้งใจ

เทพจำแลงร่างฤทธิ์ประสิทธิ์สรค์
สูงหนึ่งพันห้าร้อยโยชน์ลอยลม
จิตจรัสรู้คุณบุญสั่งสม
กลบลู่มหล่มลือกล่ำรางวัลสร้างสะพาน
เชื้อผู้ใหญ่สั่งสอนพูดอ่อนหวาน
ชอบทำทานพูดจริงทุกสิ่งไป
ร่วมใจช่วยก่อการงานน้อยใหญ่
ชีพบรรลัญญ์แดนแสนสำราญ
เบื้องบนเป็นทองฉายประกายฉาน
สูงประมาณแปดหมื่นว้ายันยาว
ปางทรงพรตบรรพชาลอยมาหา
เป็นบุญชาวสวรรค์น้อมวันทา
นามปรากฏเขียวแก้วแนวเบื้องขวา
จากภูษาโปกเศียรเอียรโถมพราหมณ์
สี่ร้อยโยชน์นัยรรงทิวทองหลาม
ปักไปตามระยะระยับตา
อภิวาทภควันต์สุขहरษา
กัมวันทาพระธาตุยาตรจรัส
ลายจำหลักเลอเลิศฉายเจิดฉ้าน
แก้วเก่าพรรณประดับระยับตา
ไฉวพิเศษขึ้นสวยด้วยสาขา
ชื่ออสาพิเทพนิม
สุธรรมาเมืองแมนแสนสวยสม
เทพขึ้นชมฟังธรรมจำพหัย
พร้อมพนักพิงทองแผ้วผ่องใส
เทพพรหมได้อันบ้างเป็นกลางกาล

ทวยเทพนั่งเหนืออาสน์ผุดผาดผ่อง
เรียงตามยศลดหลั่นบุญบันดาล

เทพบุตรเบิกบานสำราญจิต
เสาล้วนแล้วแก้วมณีศรีวิไล
เพดานทองผ่องพรรณเป็นมันวับ
ภาพผนังรังรองผ่องโสภา
สาวอัปสรพื่อนรำสำรวรว่าง
เสียงกระดิ่งกรุ่งกรังดังก้องกังวาน
ประกายแก้วแวววับระยับยิบ
หอมตลบอบอวลยวนวิญญาณ์
ชาติก่อนเป็นชายแก่แต่ใจกล้า
พบพระท่านผ่านเหย้าพุดเอาใจ
ช่วยเหลือนายถวายนทานการกุศล
สนใจนั่งฟังเทศน์เจตนา

เทวราชทรงรถสดสวยสี่
ดุจสุรย์ส่องห้องหาวพราวประไพ
ทั่วทุกส่วนล้วนแล้วด้วยแก้วแก้ว
เกี่ยวกระหวัดรัดกันพรรณโสภา
สินธพชาติอาชาไนยไวว่องว่อง
แล่นลอยล่องฟ่องฟ้าดาราพราว
สิ่งปราสาทสีเสดสูงแปดโยชน์
เทพนารีสีแสนเฝ้าแหนตน
ทุกเวลานาทีไม่มีทุกข์
ยืนนั่งนอนหย่อนใจในวิมาน
ชาติก่อนถือศีลทำอุตสาหะ
ฝึกจิตนั่งฟังธรรมล้ำศรัทธา

เป็นแถวถ้องฟังธรรมซึ่งคำขาน
กลั่นกำยานพะยอมหอมชวนใจ

สิงสถิตปรางค์ทองสวยผ่องใส
กว้างยาวใหญ่สูงเยียมเทียมเมฆา
อักษกลับห้อยกลางสว่างจ้า

พวงมาลาห้อยรายชายวิมาน
ดุริยางค์ไพเราะเพราะขับขาน
กังสดาลดนตรีหลากหลาย

สุคนธ์ทิพย์ประทีนกลิ่นบุปผา
ทุกทิวาวายทุกซุสุขุขทัณฑ์
เฝ้าเคหานายจางร่างสูงใหญ่

นิมนต์ให้นั่งอาสน์พิลาสตา
แม้นยากจนใจดีมีอุตสาหะ
ถือศีลทำข้ออุสุสุราลัย

รัตมีกระจำงสว่างไสว

ธวัชชัยทองชูคู่อาชา

ลายเครือเถาอ่อนช้อยรอยเรขา

มาศมุกดาเงินงามแวววามวาว

พารณพั้งพราวพรางเหาะกลางหาว

ดูดวงดาวล้อมเดือนเกลื่อนนภดล

รุ่งไฟโรจน์ลอยคว้างกลางเวหน

ดนตรีอลังวังก้องกังวาน

เสวยสุขอ้อมเอมเกษมศานต์

แก้วประพาฬผ่องใสพิไลตา

ทำสังฆทานถวายหลายพรรษา

วายชีวาสู่สวรรค์ในทันที

เทพนารีพิไลในปรางค์มาศ
 สไบทองป้องอุระเกมมณี
 เทพบุตรเก้าร้อยคอยอารักษ์
 เทพธิดาทำพนักล่อมขวัญอร
 ชาติก่อนเป็นธิดาอุบาสก
 พ่อแม่ต่างนำทำบุญทาน
 รับศีลเสร็จตั้งบาตรองค์าสพระ
 น้อมจิตไปในธรรมล้ำปัญญา

พิมานทองไพฑูรย์สมบูรณ์แบบ
 ยอดสูงเสียดเบียดท้าวพรวอำไพ
 สาวอัปสรสามแสนแห่น้ำหอม
 ตะโพนพิณยี่นกร้องหึ่งพิมาน
 รอบวิมานมีส่วนมวลแมกไม้
 บ้างผลิดอกออกผลจนเป็นพวง
 เทพเจ้าของสวนศรีมีสุขสม
 สาวอัปสรพื่อนรำนำหน้าไป
 ชาติก่อนเทพที่เห็นเกิดเป็นม้า
 ผิวเผือกผ่องยองใยพิไลพรรณ
 พาพระองค์ออกผนวชรวดเร็วไซ
 จึงหยุดยั้งฝั่งธารเบิกบานใจ
 แลปลิ้นเสียดพระบาทราชไอรส
 พระประทับลับตาสุดอวรณ์
 โสภกเทพบุตรผิวผุดผ่อง
 สาวสวรรค์พันเก้าเฝ้าอยู่งาน
 ชาติก่อนเกิดเป็นหมาของตาเหมา
 ตอนเช้าตาพาเจ้าเข้าวัดไป

ผิวผุดผาดเพียงทองผ่องฉวี
 ครบเกล้าสโรภาเอี่ยมอาภรณ์
 เฝ้าพิทักษ์เทวีศรีสมร
 จะนั่งนอนสนุกสุขสำราญ
 ช่วยหยิบยกกับข้าวเครื่องคาวหวาน
 ตรุษสงกรานต์เข้าวัดจิตศรัทธา
 มีฉันทะฟังธรรมในพรรษา
 ได้โสดาตลเถนแสนสุขใจ
 ราวฟ้าแลบรังสีมณีใส
 เทพไทนั่งแท่นแสนสำราญ
 คอยขับกล่อมให้สุขสนุกสนาน
 เกษมศานต์สุขสมภิรมย์ทรวง
 ยอดไสวเณียงแน่นในแดนสรวง
 มีหล่นร่วงลงมาน่าชื่นใจ
 นั่งรถชมพฤษภพัลลวไทโส
 เพลินหทัยทุกทางกลางอรัญ
 พร้อมเจ้าฟ้าสิทธิ์ดะจากสวรรค์
 นามว่ากัณฐกะมโนมัย
 ลุ่โนมานทีวาริใส
 รับสั่งให้อัศวะคินนคร
 แสนกำสรดเสียใจเกินไถ่ถอน
 เมื่อม้วยมรณ์มาแมนแสนสำราญ
 เสียงกีก้องหมื่นโยชน์เทพโจษขาน
 เนาววิมานทองคำผ่องอำไพ
 เฝ้าบ้านเฝ้าคนมาที่อาศัย
 นิมนต์ให้พระฉันท์ทุกวันมา

ไม่วางตาส่งตนมินต์พระ

พระครองพัสดร์ยาตรเต้าลูเหยาตา

วันหนึ่งท่านบอกดาลาไปลับ

พระลับตาอาลัยหัวใจกินท์

เทพสถิตปรางค์ทองผ่องพิลาส

ทนต์รากตรำขำนาฏการฝีมือ

คราวเจ็บไข่นอนเตียงระเบียงบ้าน

พระพิสุทธิ์พุทธรองค์ทรงปรานี

เหลียวพบพระพุทธรองค์ทรงพระภาค

ปีติขานผ่านตัวทั่วกายา

เทพองค์ทรงรงงามหยดย้อย

งอนรงงามวามวาวพราวโสภี

ข่ายทองคำคลุมครอบรอบคันรถ

ดุมสว่างกลางกงทรงวิไล

พัดโบกคู่สองข้างสว่างแวบ

ธงทองพลีปลิวลมชมดารา

พนักทองสองข้างสว่างจ้า

พนักพิงยิ่งพราวแวววาววาม

ม้าสินธพเทียมถึงหนึ่งพันถ้วน

สะบัดหางคางคองจรัส

เครื่องประดับอัสดรสะท้อนคัพท์

เสียงรถเคลื่อนเลื่อนลั่นเพชรลั่นพราว

นักดนตรีตาโตคล้ายโคอ่อน

ผ้าเหลืองแดงแต่งกายทุกนายนาง

อัปสรสาวเก้ายาสนั่งแน่นรถ

พักตร์เพียงจันทร์วันเพ็ญเด่นโสภี

อุตสาหะเท่าฮังส่งภาษา

ฉันทแบ่งอาหารให้เจ้าได้กิน

วังจับจับส่งพระใจถวิล

วายุชีวินมาสวรรค์เสียงบันลือ

อดีตชาติพากเพียรเรียนหนังสือ

ไม่ตึงดื้อซื่อเด่นเป็นเด็กดี

มีอาการเพียบหนักจักเป็นผี

แผ่รังสีให้เห็นเป็นบุญตา

เลื่อมใสมากจิตมั่นสุดทรหยา

วายุชีวามาสวรรค์สุขสันต์ดี

พราวเพชรพลอยประดับสลับลี

เสียงดนตรีไพเราะเพราะจับใจ

กงกำดงามดีรังสีใส

ลายประไพผ่องเพ็ญเด่นภา

ราวฟ้าแลบร้อยทบนบนเวหา

พวงบุปผามณีทึงอนงาม

พวงมาลามาลีมีลั่นหลาม

ลวดลายตามตัวรงดงามดี

แข่งแรงล้วนไวว่องผ่องฉวี

เล่นเรวรี่โลดเด่นเป็นครั้งคราว

เสียงกับกับเกือกมากล้าก้องหา

ไพเราะราวดนตรีมีเบญจางค์

ถ้อยสุนทรไพเราะเหาะเป็นทาง

ดุริยางค์บรรเลงเพลงเพราะดี

น้อมประณตกรประนมก้มเกศ

มวยผมมีดอกไม้วีไลลาน

ถันดูจวบบังใบได้แพร่เพลาะ
 นิ้วเรียวงามล้ำเทียนเนียนเปรียบปาน
 กำไลทองคล้องแขนแสนสวยสรรพ
 ศีรษะคอข้อหัตถ์เท้าจัดดี
 ลมพัดเป็นเพลงเพราะเสนาะโสต
 เคล้าเสียงล้อรถม้าอาชาไนย
 นางรำบนดอกบัวงามทั่วร่าง
 เริงระบำรำร้องคล่องแคล่วครัน
 รถเล่นลู่อุทยานไพศาลศรี
 เก็บนางแย้มแหม่มมนำชมชั้ว
 เทพองค์นั่งได้ชุ่มไทรย้อย
 ลูกเยื้องกรายหายวับกับตาไว
 รังสีชานจากกายสายสวาท
 นักรถทรงนางพงามาพิมาน
 สาวอัปสรสามโกฏิปราโมทย์มาก
 นั่งพักผ่อนหย่อนใจในปรารค์ทอง
 ชาติก่อนพานพบพระพุทธเจ้า
 มุ่งสาระประโยชน์โปรดแจ่มจันทร์
 รถเข็นพระอาพาธนั่งนาฏสร้าง
 บุษพาพระรัตนตรัยในศาลา
 รถเข็นศพลสร้างไว้ถวายวัด
 หวังกุศลผลบุญจนอาจิน
 เทพธิดาหน้าหนาวผิวชวนพิศ
 มีบัลลังก์ตั้งสุวรรณอยู่ชั้นใน
 รัศมีรุ่งเรืองเหลือองประหลาด
 ภูษาทองรองนั่งเปล่งปลั่งดี

เสียงไพเราะราวสังข์ระฆังขาน
 ชานงพาลเพียงว่าต้นตานี
 เครื่องประดับประดิษฐ์วิจิตรศรี
 รัศมีสว่างพร่างประไพ
 สามแสนโยชนยินเสียงสำเนียงใส
 เพราะจับใจจนถึงตะลึงงัน
 ยাত্রเยื้องย่างกริดกรายผินผายผัน
 ทุกสิ่งสรรพมีแสงเครื่องแต่งตัว
 เทพนารีหลายองค์ลงเล่นหัว
 เก็บดอกบัวบุษพาพระรัตนตรัย
 แท่นรัตน์ลอยรับสมรอ่อนเหมือนไหม
 เป็นวิสัยกุศลดลบันดาล
 ดุจเดือนสาดแสงฉายประกายฉาน
 มโหฬารร้อยโยชนโรจน์เรืองรอง
 อุบัติจากเทวีไม่มีหมอง
 เทพรำร้องบำเรอเธอทุกวัน
 เสด็จเข้าเคหาหน้าคิมหันต์
 นิมนต์พลันถวายภัตใจศรัทธา
 ตั้งเตียงวางถวายวัดจัดบุปผา
 จัดหูกยาใส่ตู้ผู้ป่วยกิน
 ถวายภัตเนรพระจิตถวิล
 วายชีวินมาสวรรคบันเทใจ
 ลิงสถิตวิมานทองสวยพ่องใส
 ล่องลอยไปกลางหาวราวเมฆี
 บุปผชาติประดับสลัปลี
 แก้วมณีวาววับระยับตา

สาวอัปสรสามพันพากันเฝ้า
 ปฏิบัติพิศวีศรีสุดา
 ขาดีก่อนพานพบพระบิดนพบาท
 เชิญเจ้ากฤษ์เหยาเข้าข้างใน
 นำฟ้าเหลืองราวทองปฐุรองรับ
 ถวายทานหวานคาวกล่าวแต่เพียง
 ไหว้รับพรตอนพระท่านยถา
 มิตรสหายวายชนม์ทนทุกข์ร้อ
 วายชีวามาสวรรค์สันติสุข
 คุณความดีที่ทำช่วยคำจุน
 พบช้างเผือกโสภากสูงห้าโยชน์
 ประดับยศคชทิพย์ระยิบไป
 ประดับด้วยดอกบัวงามทั่วร่าง
 กระหึ่มดังกังวานปานดนตรี
 หอมเกสรโกสุมปทุมมาศ
 เทร็ดมालาผ้าตาดลาดกระพอง
 เทพอนงค์ขึ้นนั่งบัลลังก์รัตน
 เลื่อนลอยล่องฟ่องฟ้าลูอราม
 ขาดีก่อนนั่งฟังธรรมจำขึ้นจิต
 ประสงค์สิ่งยิ่งใหญ่ได้เชยชม
 สร้างธรรมาสน์อาสน์สงฆ์เกิดวงศ์สูง
 ประสบสุขทุกข์ไร้ให้ยวดยาน
 ให้แหวนสร้อยเสื่อผ้าเกิดมาสวย
 นัยน์ตางามวามวาวพราวประไพ
 ตระเตรียมตัวตักบาตรตั้งอาสน์สงฆ์
 ดอกปทุมกุมก้านำมาพลัน

เอาใจเจ้าแจ่มจันทรสุทธรรษา
 ทุกเวลาอยู่เย็นเป็นสุขใจ
 มารยาทงามตาน่าเลื่อมใส
 นิมนต์ให้ขึ้นนั่งเหนือตั่งเตียง
 น้อมค่านับรับศีลสุดสิ้นเสียง
 จัดล่ำเลี้ยงจ้งหันฉั่นจนพอ
 แผลฟลานิงสลิ้งแม่พ่อ
 รวมเหล่ากอไกลใกล้ให้ส่วนบุญ
 ไม่มีทุกข์เพราะผลกุศลหนุน
 ชีพอบอุ่นอ้อมสรวลสิ้นห่วงโย
 มณีโชติช่วงแสงแดงสุกใส
 เดินว่องไวดาวาวรรวมณิ
 สองสีข้างซ้องห้อยร้อยเชือกสี
 บนหลังมีที่นั่งบัลลังก์ทอง
 บุพพชาติสดีไม่มีหมอง
 มาลัยคล่องคอคชาสง่างาม
 เหนือหลังหัตถิยางกลางสนาม
 ระเบียบอนันทวันอันรื่นรมย์
 ผลบุญติดตามไปให้สุขสม
 คนควรบ่มบุญไว้หมั่นให้ทาน
 แข็งแรงจงจับไหวให้อาหาร
 ให้อาการมั่งคั่งสมตั้งใจ
 รูปสำรวยนารักพัศตร์พ่องใส
 ให้โคมไฟส่องสว่างกลกลางวัน
 บุษาลงขาวเรียบเทียบจ้งหัน
 วางลดหลั่นรอบอาสน์พิลาสตา

มาลัยร้อยห้อยยานเพดานหอ
 รัปจัดแจงแต่งร่างเยื้องย่างมา
 พบพระท่านผ่านมาเพลารุ่ง
 ศิโรราบกราบเท้ากล่าวนิมนต์
 ถวายข้าวยากุญชรศีล
 แก่งคั่วส้มดมย้าแทนมน้ำยา
 จันควาเสร็จจันถอมกายถวายหวาน
 ตักบาตรเต็มเปรมใจไว้ฉันเพล
 ให้นำบาตรอาสน์สงฆ์ไปส่งวัด
 เดชกุศลผลบุญคุณอำไพ
 ชีวิตล้นสุสรวงงามช่วงโชติ
 วิมานทองรองรับระยับตา
 ยลสระใหญ่น้ำเย็นเป็นระลอก
 เรือทองคำล้ำค่าลอยวารี
 รอบสระศรีมีมะม่วงเป็นพวงห้อย
 ราชพฤกษ์ชีกซากกระบากปน
 คำแคฝอยป่านฝ้ายหว่านหวายสวย
 เข็มช้อยขลุ่ยพลูพลวงจิกจวงจาน
 น้อยหน้าเนียงเหียงมะหาดพาดไฉน
 มะกอกกุ่มตุมกาสาประยงค์
 วิมานน้อยลอยน้ำงามล้ำลึก
 ผ่องประภัสร์รัศมีที่พึงพิง
 ขาดีก่อนเพียรทาบชลทนต์ทุกซอก
 เสร็จสร่งร่างนางชกถึงดักธาร
 ถึงกลางทางพบพระทิวกระหาย
 เดินทางไกลกันดารนานนับเดือน

ดอกไม้กอแจกันจัดสรรหา
 ยืนอยู่หน้าเรือนรอฟอแม่ตน
 จิตหมายมุ่งทำทานการกุศล
 เชิญนั่งบนอาสน์สงฆ์ชนน้ำชา
 ขนมนจีนจับใหญ่โก๋ต้มชา
 พริกปลาร้ารสอร่อยคอยประเคน
 ขนมหาลาปลากริมม่วงพิมเสน
 มหาเถรโมทนาลาโลกไป
 พลาตตั้งสัตย์อธิษฐานมานพองใส
 ขอให้ได้วิมานปานคชา
 เปรมปราโมทย์เมืองสวรรค์สุขุขรรษา
 มองเหมือนมาตงค์แต่งแข่งแรงดี
 ดาษด้วยดอกบัวทิพย์ระยิบสี
 เทพเทวีวาดพายุล่องสายชล
 ระย้าย้อยยุงยางไกรกร่างสน
 สะตอดันตะแบกดอกแรกบาน
 กันเกรากกรวยสุกรมมเมฆหวาน
 ดานเลื่อนตาลโตนดโรดทะนง
 พุทราไทรจำปาแก้วกาหลง
 ปิบเป่งปร่งเปล้าปรุหม่มะปริง
 กัลปพฤกษ์พราวพรั่งนางสู่สิง
 บังอรอิงอาศัยใจเบิกบาน
 แสนลำบากลูบอภิสนาน
 ยกไม้คานขึ้นบ่าทาบมาเรือน
 ลำบากกายทุกซกกล้าหาใครเหมือน
 ร่างกายเปื้อนผ้าปอนร้อนทั้งวัน

ปลงหาบน้ำจากบ่าวันทาพระ
 รับหม้อกรองของเก่าเอามาพล้น
 พระพุทนต์ดื่มน้ำชำระหน้า
 ดับทุกข์เข็ญเย็นกายสบายดี
 ตอนตัวตายบุญตามเติมความสุข
 ลงเรือทองท่องธารเบิกบานใจ

เทพธิดาสวยดีเป็นศรีสรวง
 ล้ำเทพอื่นหมิ่นแสนแดนนภา
 ชาติก่อนถือศีลมันทุกวันพระ
 สติตั้งฟังธรรมฉ่ำหทัย
 ถือประทีปรูปเทียนเวียนมาวัด
 จดบูชาหน้าธรรมาสน์ประกาศเตือน
 สำรวมร่างตั้งใจใคร่ครวญคิด
 ให้โคมไฟจุดให้ตาปัญญาไว
 ชีวาวายเนาสวรรค์บันเทิงจิต
 แสงเรืองรุ่งพุ่งพันบนนภา

พบพิมานหลังหนึ่งตะลึงจ้อง
 สาวอัปสรพื่อนรำแสนสำออง
 ฝูงวิหคผกผินบินถลา
 กระเรียนหงส์พงค์สูงยางยุงทอง
 มวลมาลีคลี่คลายขยายกลีบ
 จำปูนปรางนางร่ำระบำใบ
 เทพเทวีขึ้นหงส์สร่งสนาน
 เคลื่อนพิมานผ่านเมฆสีเงินยวง
 ชาติก่อนเจ้าจงรักภักดีผ้า
 รักราวลูกผูกจิตสนิทนาน

คารวะถวายชลนิมนต์ฉัน
 กรองน้ำนั้นถวายหมายบุญมี
 ล้างแขนขาลูบขนองผ่องฉวี
 ให้พรศรีสุดาลาลูกไป
 แสนสนุกสนิทจิตแจ่มใส
 สระกว้างใหญ่ไพโรประดับระยับตา
 แสงโชติช่วงซวลิตทั่วทิศา
 ดุจดาราประกายพรึกระทิกใจ
 มิเลยละเข้าวัดดัดนิสัย
 มิช้าไยเย็นลงตรงไปเรือน
 รีบเร่งจัดจุดไฟตั้งไว้เกลื่อน
 พาพวกเพื่อนฟังธรรมมิรำไร
 กระแสจิตจดจอต่อกำไซ
 อิ่มเอมใจโสมนัสเสริมศรัทธา
 รังสีติดตามร่างกระจำงจำ
 ผลบุญมาพูนเพิ่มส่งเสริมนาง
 เสียงขับร้องดังมาเวลาสง
 ภาพต่างต่างตามผนังล้วนร้อง
 ลัตวาดดูเหวว่ามีเจ้าของ
 เร่ร้อนร้องไพละเพราะเพราะจับใจ
 จำปาปิบจำปีสีสดใส
 หอมกระไรกุหลาบกำซาบทรง
 กลางลำธารถิ่นแดนดินแดนสรวง
 ล่องลอยล่องลูริมหิมพานต์
 ย่ำเกรงกลัวมิกล้าจะว่าซาน
 รับทำงานทุกอย่างมิร้างรา

ไม่เห็นผิดพูดยั่วให้พัวโกรธ

กรุณาปรานีมีเมตตา

เพราะพูดดีมีนกช่วยปกป้อง

จิตจงรักภักดีไม่มีคลาย

ภรรยาเมื่อเจ็ดอย่างวางไว้แน่

รักราวลูกผูกพันมันหทัย

เมียเหมือนน้องสาวตัวรักผัวยิ่ง

เช่นน้องสาวเคราพนบพี่ชาย

เมียเหมือนเพื่อนเตือนผัวให้กลัวผิด

รักเพียงเพื่อนเตือนตนพ้นทุกข์ภัย

เมียเหมือนบ่าวเอาใจไม่โกรธผัว

ถูกดุด่าหน้าขึ้นทุกคืนวัน

เมียเหมือนนายร้ายนักมักข่มผัว

ตัวเกียจคร้านพาลว่าดูดำดี

เมียเหมือนโจรปล้นผัวชั่วช้านัก

ผัวเพียรหามามอบทำชอบกล

เมียเหมือนเพชรฆาตทาสดันทา

คิดฆ่าผัวตัวตายร้ายเหลือดี

วิมานหนึ่งเพริศแพรวแก้งแก้วเก่า

เสภาขับจับใจยามไถยิน

สวนทรายทองผ่องผุดสุดสะอาด

ดุริยางค์ครางครัมกระหิมดัง

เทพนารีเริงรำลงมาเล่น

รังน้อมยอดทอดลงหานางราม

ชาติก่อนเก็บดอกรังสะพรั่งผลิ

ทุกเย็นเช้าเข้าวัดจิตศรัทธา

ยามเอ๋ยโอรสจื้ออ่อนหวานขานคะชา

ชื่อต่อสามิตนจนวันตาย

ร่วมขับร้องให้ฟังกระทั่งสาย

ชีวาวยสู่สวรรค์บันเทิงใจ

เมียเหมือนแม่รักมันมิหวั่นไหว

พลีชีพให้ผัวตัวมิกลัวตาย

นับถือจริงเชื่อฟังคำทั้งหลาย

รู้ละอายไม่คิดนอกจิตใจ

ให้กลับจิตจากชั่วตัวหลงไหล

ทำการใดปรึกษาหารือกัน

รับใช้ชั่วชีวิตมิบิดผัน

ไม่หุนหันขึ้นเสียงเถียงสามี

ชูให้กลัวใช้งานปานทาสี

มิโยติกิจบ้านการเรือนตน

ทรัพย์สินยกยกใช้ไม่เป็นผล

นำไปปรนเปรอชูผัวรู้ดี

ทำชั่วช้าคบชั่วหลู้ศักดิ์ศรี

อยากจะมีผัวใหม่ใจหมกมิด

อเสเสาสดสีสวยมีศิลป์

นกกาบินร่อนร้องก้องเวียงวัง

แลพิลาสมาลีมีมันต์ขลัง

หอมดอกรังมะลิแรกผลิงาม

ลมพัดเย็นกายาพาวาบหวน

เลือกเก็บตามชอบใจพิไลตา

รวมมะลิร้อยมาลัยใจพรรษา

น้อมบูชาพระไตรรัตน์น้อมสการ

วายุชีวามาทนพิมานแก้ว
สวนทรายทองพ้องไผ่ดอกไม้บาน

พิมานสวยสีทองพ้องพิลาส
บุษบงธงฉัตรพชนี

ลอยล่องฟ้ามานานผ่านหมู่เมฆ

ลุ่มพามณีศรีอำไพ

ชาติก่อนเจ้ายากจนคนบ้านนอก

ตั้งจิตไปไหว้พระธาตุศาสนา

ถือดอกบวบบันเทิงรินเรียงจิต

ผลบุญพามาสวรรค์พรณโสภี

วิมานหนึ่งวาววามงามทั่วถ้วน

ดนตรีดังกังวานกานดานอน

เฝ้าแวดล้อมบำเรอให้เธอหลับ

หลับสดชื่นตื่นนอนอรเบิกบาน

รัศมีเรืองรองพ้องพิลาส

ประทีปแก้วแวววาวพรายอำพน

ชาติก่อนนางสร้างวัดศรัทธามั่น

จิตกาธานลานทรายพรายพรายตา

ปลูกไม้ดอกประดับสำหรับวัด

ลานลั่นทมร่มเย็นเป็นประจำ

ชีพลันสูญบุญพามาสวรรค์

เนาวิมานเมืองแมนแสนเพลิดเพลิน

เทพธิดางามเด่นเพียงเพ็ญแข

ผิวพรรณทองพ้องผุดดุจมณี

สร้อยสังวาลสวมใส่วิไลลักษณ์

แลรูปทรงนงรามงดงามตา

พริ้งเพริศแพรวพรายประกายฉาน

ดนตรีขานขับกล่อมหอมมาลี

อนงค์นาฏนั่งในพิไลศรี

หลากลั่นมีสีเหลืองเรืองวิไล

รุจิเรขเหลืองอร่ามงามไสว

อรทัยถือธงลงวันทา

เดินเก็บดอกบวบชมสะสมหา

ศรัทธากล้าแกร่งนักใจภักดี

ถูกโคขวิดตรงตายคาที่

พิมานสีเหลืองเลิศเกิดแกเอร

เกิดกลางสวนมะม่วงพวงสลอน

สาวอัปสรร้ายรำสาธุสำราญ

เพราะเสียชั้บกล่อมก้องซ้องประสาน

กังสดาลกระดังดังอิงอล

ส่องปราสาทใสทุกแห่งหน

นฤมลสุขเกษมเปรมปรีดา

กำแพงกันเกลื่อนที่กุฎิหา

โบสถ์ศาลาโรงทานจัดการทำ

มะม่วงคัดพันธุ์ดีมีลูกล้ำ

สร้างสระน้ำถนนหนทางเดิน

เสวยสันติสุขทุกข์ห่างเหิน

รุ่งจำเริญจำรูญพูนทวี

ตะลึงแลเรือนร่างสำอางศรี

ทัดมาลีที่ทูลุโสภา

ประไพพักตร์เพียงจันทร์ชวนฝันหา

พิศภูษาอาภรณ์อรพรายพราย

ชาติก่อนเธอเลื่อมใสกราบไหว้พระ
 ถือน้อมอภัยค้อยคัดตัดเสียตาย
 แม่ฟัวโกรธกล่าวหาว่าล้างผลาญ
 มุทะลุคุดำทำทำรุม
 กุศลส่งผลตามาสวรรค์
 ภูษาทรงอลงกรณ์รพราวพพราย

เห็นนางฟ้าพื่อนร่ำระบำทิพย์
 เสียงดนตรีที่ชฎาเวลาร่ำ
 รัศมีเรืองรุ่งฟุ้งแผ่ซ่าน
 กลิ่นกายทิพย์ลิบล่องลอยฟุ้งไป
 ชาติก่อนเป็นทาสีเศรษฐีใหญ่
 โดนดูว่าด่าตีแทบบี้แบน
 เขาขึ้นเข้าทูลบถองหนั่งพองฟู
 เคล็ดขัดยอกชอกช้ำจำใจทน
 เบื่อชีวิตคิดลั่นแสนรันทด
 คิดผูกคอมรณาสาแก่ใจ
 บุญพาพบพระธุดงค์นั่งลงไหว้
 จึงยังจิตคิดได้ไม่วายปราณ
 ชีวิตลั่นสูสรวงล่วงเศร้าโศก
 เริงระบำร่ำร้ายสบายใจ

เทพธิดางามเด่นเป็นสง่า
 ปาริฉัตรทัดหูดูน่าชม
 ร้องเพลงพลางนางเดินเพลินชมสวน
 ฟุ้งจากปากจากกายสายสุดตา
 ชาติก่อนเธอศรัทธาบูชาพระ
 ทำคุณงามความดีที่พึงฟัง

เดินบินพบาตมาเวลาสาย
 น้อมถวายพระสงฆ์จำนงบุญ
 รังเกียจทานอุทิศจิตเฉียวจน
 ถูกแทงพรุนยุพาชีวาวาย
 ประสบสันติสุขทุกข์ห่างหาย
 แสนสบายเพราะบุญหนุนประจำ
 งามระยิบระยับตาทำคมซ้ำ
 เป็นลำนนำไพรเพราะเพราะจับใจ
 เนาวิมานมณีสืบไส
 กลิ่นดอกไม้ประดับหัวหอมทั่วแดน
 คอยรับใช้คนมากล้าปากแสน
 นางขาดแคลนคนที่ปรานีตน
 บางคนยุให้ย่ำซ้ำลิบหน
 ร้องดินรนครวญคร่ำรำพึงไร
 ถือเชือกขดเชื่องเข้าเนาป่าใหญ่
 ขึ้นอยู่ไปเจ็บเปล่าไม่เข้าการ
 ท่านสอนให้ฟังธรรมคำอ่อนหวาน
 สมาทานศีลห้าลาลุกไป
 นิราศโรคนิรทุกข์สุขสดีไส
 กลิ่นหอมไกลเพราะศีลกลิ่นทวนลม
 ร้อยมามาลมาลีสีสวยสม
 เสียบแซมผมสวยสุดสะดูดตา
 กลิ่นหอมหวานอวลอบกลบนาสา
 จากมามาลมาลีหอมดีจริง
 ด้วยดอกมะลิลาประสาทรึง
 ได้แอบอิงอ้อมสรวงซึ่งทรวงใน

เทพธิดาผ้าแดงเลิศแรงฤทธิ์
 ประดับแก้วแวววาวพราวประไพ
 ซาดีก่อนดักบาตรพระมนะนบ
 ดอกบัวแดงแดงโมโตเนื้อตัน

เทพองค์ทรงช้างร่างเผือกพ่อง
 สวยสระศรีที่งาคชาธาร
 สาวอัปสรพื่อนรำประจำกลีบ
 รัตน์บัลลังก์หลังคชมหาราตี
 ซาดีก่อนเธอเลื่อมใสพระไตรรัตน์
 ทอผ้าทองสองผืนรินอุรา
 พระให้พรยุพาสารพัด
 เธอพึงธรรมจำปัลลิมไม้มอง
 สู่สวรรค์เสวยสุขสิ้นทุกข์โคก
 เนาปรำงค์แก้วแวววาวพราวอำไพ

เทพธิดาอำองค์ลงชมสวน
 เต็ดลำตวนหวนหอมมาดอมดม
 สาวอัปสรพื่อนเล็บเก็บบุปผา
 ร่วมร้องรำบำเรอเธอทุกยาม
 พิมานทองพ่องแผ้วแก้วประดับ
 รัศมีสีทองพ่องอำไพ
 รอบวิมานมีไกรไทรโอศ
 หอมกรุ่นกลิ่นลินจงส่งกำจาย
 ซาดีก่อนนั้นเพื่อนนางสร้างวิหาร
 ปลุกสนไทรไกรกร่างทางนกยูง
 บอกแบ่งส่วนบุญทานการก่อสร้าง
 เธอยินดีปรีดาสาธุไป

สิ่งสถิตปรำงค์ทองสวยพ่องใส
 แสงไสวสว่างกลกลางวัน
 น้ำอ้อยบงเงาะงามตามจันทัน
 ผลบุญบันดาลดลพันภัยพาล
 ตาข่ายทองคลุมทั่วตัวช้างสาร
 อุบลบานหอมกลิ่นน่ายินดี
 ล่องลอยริบลัดลมชมสวนศรี
 กุมมณีครอบไว้วิไลดา
 ทรงศีลสัตย์สุขสันต์แสนพรรษา
 น้อมนำมาถวายพระพุทธรองค์
 ทิพย์สมบัติได้ชมสมประสงค์
 ชีพปลดปลงปรีดีเปรมอ้อมเอย
 ทวีโชคหลายชั้นพรรณพ่องใส
 นั้งหลังไอยราสุขารมณ
 ผิวเนื่อนวลนงรามสวยงามสม
 เสียบแซมผมไสภาสว่างาม
 ตามแก้วตาพันตนแลล้นหลาม
 พบแต่ความผาสุกลิ้นทุกชีใจ
 งามระยับยอดแหลมแซมไสว
 นางเนาในนังนอนพักพ่อนกาย
 บัวสระไบกษรณีคลี่ขยาย
 สุขสบายเพราะบุญคำจุนจุน
 มโหฬารพันห้องสองชั้นสูง
 พาเพื่อนฝูงเข้าชมสุขสมใจ
 ให้นวลนางญาติมิตรจิตแจ่มใส
 ชีพดับได้ดลสรรพสว่างลำเค็ญ

มีวิมานมาคใหญ่อาศัยอยู่
 ผิวเพียงทองผ่องผุดดุจเดือนเพ็ญ
 เทพนารีสื่อศัทรังค์ศักดิ์ศรี
 พิมานทองรองรับระยับตา
 ชาติก่อนมีศรัทธาบูชาพระ
 ร้อยมาลามาลัยใช้มาลี
 ดอกบัวเขียวเทียวหามาประดับ
 แต่งธรรมาสน์ลาดพื่นน้ำขึ้นชม
 ดอกบัวหลวงหลายสีมีกลิ่นหอม
 บูชาพระประดับวาระวิบวาม
 ชัยพฤกษ์ชูช่อลออสี่
 เลือกเก็บช่ออรชรอรจัดกำ
 กุศลส่งสี่สาวคราวชีพดับ
 ผู้พะนอนบิรवारละลานตา
 เทพองค์ทรงโฉมประโลมหล้า
 วิไลทรูญาเยี่ยมอาภรณ์
 วิมานแก้วแวววาวสกาแสง
 ดนตรีดังฟังเพลินจำเรียวใจ
 ชาติก่อนกายสุภาพกราบไหว้พระ
 น้ำใจเลิศเชิดชูผู้เจริญ
 บุญบันดาลผ่านหล้ามาสวรรค์
 อายุมั่นขวัญยืนขึ้นจำใจ
 รถหาร้อยคันแล่นแดนสวรรค์
 พันอาชาพาล้อจรัส
 รัศมีจากร่างนางเรืองรุ่ง
 ผิวเพียงทองผ่องใสไม่หมองมัว

พรั่งพร้อมผู้รับใช้ไร้ทุกซ์เชิญ
 ชีพอยู่เย็นเป็นสุขทุกทิวา
 รัศมีแวววาวพรราวเวหา
 สุขहरणाโสมนัสสวัสดิ
 ด้วยดอกมะลิขาวพรราวสดสี
 วางลงที่อาสน์สงฆ์เป็นวงกลม
 งามระยับแยมดีสีสวยสม
 เจ้าตามคัดดอกเด่นงอกงาม
 นางน่านอมอุบลมาลันหลาม
 ตกแต่งตามเสาศาลาโรงธรรม
 เหลืองสดดีสวยเด่นเห็นคมขำ
 รีบน้อมนำไปวัดจัดบูชา
 วิมานรับแจ่มจันทร์สุขहरणा
 มีนางฟ้าเป็นเพื่อนเกลื่อนนคร
 ล่องลอยมาท่ามกลางนางอัปสร
 ขนตางอนงามจริงล้ำหญิงใด
 รองรับแน่นน้อยน้องสวยผ่องใส
 อยากไปไหนลอยล่องไม่ต้องเดิน
 คารวะเข้าวัดไม่ขัดเขิน
 มีลวงเกินกล่าวติดำหนิใคร
 ประสบสันติสุขทุกสมัย
 แคล้วคลาดภัยพิพัฒน์สวัสดิ
 มีเทพกัญญาขึ้นขึ้นสุขศรี
 สารถิไม่ต้องวิงคส์ถั่ว
 แสงพวยพุ่งพาทั้งเท้าถึงหัว
 ท่องเทียวทั่วท้องฟ้ายามสายันห์

ชาติก่อนอยู่กับยายหมายปลูกฝัง
รักาศิลกนิเพลเป็นนินันตร์
ดักบาตรทำสังฆทานการกุศล
รอรอรับขับคล่องว่องไวดี

เทพองค์องค์หนึ่งซึ่งสวยสม
รัศมีสีทองผ่องไฟไล
สาวสุรางค์แวดล้อมพริ้งพร้อมหน้า
ร้อยมาลามาลัยให้บังอร
ชาติก่อนเก็บดอกไม้ไหว้สกุ๊ป
กราบพระธาตุศาสดาตาเพ่งมอง
บุญบันดาลกานดานันยน์ดาหวาน
ดวงตากกลมคมขำล้ำนางใด

เทพนารีมีทรัพย์นับไม่ถ้วน
วิมานแก้วแวววัับระยับตา
ชาติก่อนถือศีลสัตย์ตัดตระหนี่
มิไกรรตบขอบธรรมน้อมนำใจ
กุศลส่งนงรามงามระหง
สมบัติทิพย์หยิบใช้ได้ประจำ

เทพธิดาน่ารักพักตร์ผ่องศรี
นัยน์ตากกลมคมขำรูปสำออง
สถิตพิมานแก้วแผ้วผ่องใส
เด่นกว่าเดือนเลื่อนล่องทองนภา
ชาติก่อนเป็นช่างหูกลูกชาวบ้าน
พากเพียรทำกรรมฐานงานทางใจ
ผลบุญพามาพานพิมานแก้ว
อัปสรแสนแทนแม่เทวี

พาไปพึ่งเทศน์ธรรมนำสุขสันต์
ถึงธรรมชั้นโสดาบารมี
วาววายชนม์พันทุกข์สບสุขศรี
สถิตที่แท่นทองผ่องอำไพ
นัยน์ตากกลมพักตร์เกลี้ยงเพียงไข
ส่องไสวสว่างกลางอัมพร
ชวนกันมาชมสวนนวลสมร
พากันจรกลับสถานพิมานทอง
จุดเทียนธูปบูชาคราดล่อง
ภาพติดสองจักขุจึ่งจุใจ
เนาวิมานสีทองสวยผ่องใส
สถิตในปราศรัยทองผ่องไสภา
เที่ยวชมสวนนันทวันสุขหรธา
เลื่อนลอยมารับนางเข้าข้างใน
นบสามมีไม่หึงปิ่นปึงไส
ทำบุญให้ทานทั่วกลัวบาปกรรม
มีทรวดทรงสวยสมรูปคมขำ
ชุมทองคำคำเลิศเกิดแก่นาง
รัศมีเรืองรองส่องสว่าง
สาวสุรางค์แวดล้อมกล่อมกานดา
ล้อมด้วยไม้ทองคำเลิศล้ำค่า
ทุกเพลาสุขเกษมเปรมหทัย
ถือศีลทานเป็นนิจจิตเลื่อมใส
กระทั่งได้โสดาปัญญาดี
พริ้งเพริศแพรวพรายพราวสกาาศรี
เล่นดนตรีรำรำร้องบำเรอ

เทพอนงค์ทรงศรีกายมีแสง
อัปสรสาวเก้าร้อยคอยปรนเปรอ
เนาวิมานกาญจนแก้วแวววาววิบ
อาหารทิพย์หยิบกินจิตยินดี
ชาติก่อนนั้นนายใช้ให้ตักบาตร
จัดปูลาดอาสนะแสนสบาย
เดชกุศลดลให้ได้ปรากฏทิพย์
ดนตรีดังกังวานกล่อมกานดา

เทพกัญญายัมเี่ยมแฉล้มลักษณะ
เนาวิมานกาญจนาสุราลัย
น่านางฟ้าหน้านวลชมสวนศรี
สาวอัปสรพื่อนเลียบเก็บมาลา
ชาติก่อนชอบตักบาตรองค์าสพระ
ถวายวัดศรัทธากล้าเกินใคร
สร้างโรงธรรมโรงทานการกุศล
ซ่อมวิหารถนอมทำล้าศรัทธา

เทพธิดาน่ารักพักตร์เพียงแข
พบพระพุทธรูปพันชนชื่นชม
ออกจากเรือนเข้าไปเก็บถั่ว
วิญญานพรากจากกายยายชรา
พิมานทองรองรับยะยับยิบ
รังสีเหลืองเรืองรองพ้องอำไพ

เทพอนงค์ทรงเครื่องงามเรื่องรุ่ง
ตัดดอกไม้หลายสีคลี่กลีบบาน
ชาติก่อนเป็นสีกาศรัทธามั่น
ตักบาตรพระประจำวันทำฉับไว

ประกายแดงดับทุกข์สุขเสมอ
เอาใจเธอทุกวันเป็นพันปี
ยอดประดับด้วยทองผุดพ่องศรี
แก้วมณีนพรัตน์จัดแต่งกาย
หล่อนฉลาดเลือกของปองถวายเป็น
ทำแทนนายทุกวันทันเวลา
สูงลิ่วลิบสว่างทุกข์สุขहरษา
หมุ่นางฟ้าพื่อนรำจำเรียวใจ
พิมลพักตร์เพียงจันทร์พรรณพ่องใส

มวลดอกไม้ประดับระยับตา
เก็บมาลีแรกแย้มแซมเกศา
กล่อมกานดารื่นเริงบันเทิงใจ
อาสนะประดิษฐ์จัดเลื่อมใส
ครบเครื่องใช้ของฉันทจัดสรรมา
สงเคราะห์คนทุกข์ตะอนาถา
ผลบุญพาพบแดนแสนรื่นรมย์

ชาติก่อนแก้ควารายชายขนม
นางพนมมือไหว้ใจศรัทธา
ถูกแม่ว้าวชนหลังสิ้นสังขาร
ผลบุญพาพบแดนแสนสุขใจ
เสวยทิพย์สมบัตินิรันดร์ดิศ

เทพกราบไหว้แหวดล้อมนอบน้อมนาน
รังสีพุ่มพราวพรายประกายฉาน
เนาวิมานทองคำสำราญใจ
จัดจันทน์เป็นนิจจิตเลื่อมใส
กับแกงใส่ถ้วยโถทรงโสภา

มอบทีนอนหมอนมุ้งผ้านุ่งห่ม
แขวนโคมไฟไว้สว่างกลางศาลา

เทพองค์เฝ้าสถานพิมานมาศ
ภาพไฟจิตรติดผนังอลังการ
เพลงพินดั่งกังสดาลประสานเสียง
พริ้งไฟระเระเพราะหุมิรู้วาย
งามชงโคโยทะกาปาริชาติ
อโศกไทรไกรกร่างคางแคคำ
ในสระศรีมีบัวบานทั่วถิ่น
สีแพรพรวราขาวแดงแข่งดารา
ชาติก่อนมีครรภ์แก่แต่เลื่อมใส
ไหว้เจดีย์ศรีสุคตทศพล
ช้างเชือกหนึ่งตื่นคนวิงวนทั่ว
แต่นวลน้องท้องใหญ่หนีไม่ทัน
วิญญานลอยจากร่างสร้างเศร้าโคก
รื่นเรใจไร้ทุกข์สุขสบาย

เทพบุตรองค์หนึ่งร่างผึ่งผาย
อาศัยอยู่คูใหญ่ใกล้ศาลา
คลานขึ้นหมอบขอบคู้หูปังเสียง
วายชีวิตจิตสงบศพผุพัง
เนาวิมานโกเมนเด่นสง่า
เทพธิดาห้าวร่ายคอยพัดวี

เทพบุตรเบิกบานสำราญจิต
สูงร่ายโยชนโดดเด่นเพ็ญพิไล
ชาติก่อนสร้างอุโบสถงดงามยิ่ง
บำเพ็ญทานการบุญคุณเนื่องนอง

ให้เป็นสมบัติสงฆ์ทรงลิกขา
ถือศีลห้าข้อครบพบพิมาน
หลังคาตาดด้วยเพชรเม็ดเท่าผล
แสงฉายฉานฉาบฟ้าจ้ำก่าฉาย
เทพจำเรียงร้อยกรองร้องถวาย
สุรางค์ร่ายรำเล่นเด่นระบำ
ขมนาดสุกรมแก้วคมช้า
ขนุนสำปะลอลอตา
หอมกรุ่นกลิ่นอบอวลชวนพรรษา
หมู่มัจฉาแหวกว่ายเล่นสายชล
เก็บดอกไม้ด้วยจิตคิดกุศล
ท่ามกลางคนนับหมื่นยืนเบียดกัน
คนรักตัวกลัวตายรีบผายผัน
ช้างเฝ้ามันเหยียบนางชีพวงวาย
มาสู่โลกสวรรค์สมมั่นหมาย
อัปสรร่ายรำล้อมกล่อมกานดา
ชาติก่อนกายเป็นกบสบพรรษา
มีพระมาสวดมนต์ให้คนฟัง
โดนเด็กเลี้ยงวัวตีถูกที่หลัง
มาเยือนยังถิ่นแดนแดนคนตี
พวงบุปผาประดับสลับลี
รักมีเรื่องรองพ้องอำไพ
สิงสถิตปรางค์ทองสวयพ้องใส
ยาวกว้างใหญ่สิบสองโยชน์โรจน์เรืองรอง
ถวายสิ่งสารพัดจัดฉลอม
ทั้งปิดทองพระประธานตระการตา

กุศลส่งสู่สรวงงามช่วงโชติ
เครื่องติดสีตีเป่าเร้าอรุรา

เทพบุตรสุดสง่าน่าเลื่อมใส
เสาล้วนแล้วแก้วแก้วมหาพาร
หลังคาแหลมเลิศลบนภคุล
เพลงไพเราะเพราะล้ำท่วงทำนอง
ชาติก่อนนอนเฝ้านาไถ่ป่าเปลี่ยว
มีปูเฝ้าข้าวสวยกกล้วยน้ำไทย
พระเป็นโรคปวดหูมีรื้อหาย
โรคระงับจับพลันเห็นทันตา
บุญบันดาลดลแดนแสนสุขจิต
หอมตลบอบอวลมวลงมาลัย

เทพบุตรบันเท็กรื่นเรึงจิต
ทิพย์สมบัติจัดแจงแต่งโสภา
ชาติก่อนพานพบพระท่านปะผ้า
ถวายเข็มเล่มเชื่องเครื่องใช้งาน

เทพนารีมิคัดดีพักตร์พิลาส
สูงลิบโยชนโดดเด่นเป็นประกาย
สาวอัสรพื่อนรำบำเรอจิต
ภูษาทรงนงรามงามวิไล
ชาติก่อนเลี้ยงพ่อแม่เมื่อแก่เฒ่า
กตัญญูรู้คุณบุญบันดาล
คุณพ่อแม่มากมีปรานีบุตร
เฝ้ากล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูยังผู้ใด

เทพไทโสข้างกลางอากาศ
ดนตรีดังกังวานสำราญกาย

รุ่งไฟโรจน์นรินทร์สุทธรรษา

มีนางฟ้ารับใช้ในวิมาน

สถิตในวิมานทองพ้องไพศาล

เบื้องบนบานประตุมิบุทอง

แก้วไพฑูรย์ระยับประดับห้อง

อัปสรร้องเริงรำสำราญใจ

พบพระเทียบบินทบาทอาตม์เลื่อมใส

ดักบาตรในทันทีใจปรีดา

รับถวายบุญฉันทสุทธรรษา

โมทนาให้พรจรงจากไกล

สิ่งสถิตปรารงค์ทองสวยพ้องใส

ประดับในวิมานตระการตา

ครองชีวิตบนสวรรค์สุทธรรษา

หมุ่นางฟ้าร้ายรำร้องสำราญ

มีศรัทธาเลื่อมใสใจอาจหาญ

บุญบันดาลดลสวรรค์พรณราย

เนาปรารงค์มาศวิมานแสงฉานฉาย

สุขสบายบันเท็กรื่นเรึงใจ

รุ่งโรจน์ฤทธิ์เรืองรองผิวพ้องใส

หอมดอกไม้มากมีที่วิมาน

เอือกเอาใจใส่ให้อาหาร

ปางวายปรารถนปรีดีเปรมอิมเอนใจ

รักลูกสุดชีวิตพิสมัย

พลีชีพให้ลูกตัวไม่กลัวตาย

รังสีสาตส่องสว่างกระจ่างฉาย

อัปสรร้ายรำล้อมพร้อมร้องเพลง

ชาติก่อนเฝ้าไร่อ้อยด้อยสินทรัพย์
 เหน็ดเหนื่อยยากบากบั่นไม่หวั่นเกรง
 พบพระท่านผ่านมาเวลาค่ำ
 แผลก้นผาหญาบมุงไล่ยุงไป
 เข้าถวายเป็นจังหันให้ฉันอ้อย
 สะพายบาตรยาตราลาจากจร
 เสริมศรัทธาเลื่อมใสในกุศล
 เจ้าของไร่ใจดำย่าเท้ามาร
 เคื่องเพราะค่านำไปถวายพระ
 วายชีวิตจิตสิ้นกุศลกรรม

เทพบุตรขึ้นนั่งบัลลังก์แก้ว
 ลิบสองโยชนโศติช่วงซึ่งทรงวงใน
 เครื่องบุลาดเลิศค่านำพินิจ
 รัศมีสีใส่วไลดา
 รำแถวละแปดนางสำอองลักษณ์
 แลร้องเรื่องเครื่องทรงอลงการ
 ชาติก่อนเฝ้าสวนหลวงมะม่วงมาก
 อาสาทำน่ายุติดินชยุปน
 ไม่นานมีสีผลรับชวนชวายน
 ครั้นมาถึงครึ่งทางกลางนคร
 พบพระเทียวบิณฑบาตชาตจังหัน
 ยกขึ้นบนจันทานชานกมล
 คิดว่าถ้าทูลเกล้าเจ้าอยู่หัว
 จะโกรธอาฆาพขึ้นชีพบรรลย์
 หวังความสุขชาติหน้ารำเรงจิต
 ลุเวลามาเข้าเฝ้าจอมคน

ต่อสู้กับความจนคนข่มเหง
 พึ่งตนเองอดออมมิตรอมใจ
 ตัดอ้อยทำศาลาที่อาศัย
 เก็บใบไม้มาปลูกเจ้ากุนอน
 ท่านกล่าวถ้อยไมทนาภาษิตสอน
 เอื้ออาทรส่งกลับจนลับตา
 ปลื้มกมลจิตมั่นสุขहरษา
 ร้องถามหาอ้อยหายไพลหลายลำ
 เกิดโทสะตีตัวหัวถล่ำ
 ผลบุญนำเนาสวรรค์พรรณพิไล
 พริ้งเพริศแพรวพमानทองสูงผ่องใส
 เสาแก้วไพฑูรย์ทำล้าราคา
 ภาพพิจิตรอัศจรรย์ชวนฝันหา
 หมุ่นางฟ้าพื่อนรำสุขสำราญ
 แปดแถวพริ้วพร้อมพร้อมช่องประสาน
 ชัชวาลแวววาวพรราวอำพน
 ทรงยศอยากเสวยเลยหน้าผล
 ใส่ใต้ต้นแตกช่ออรชร
 นำถวายพิตรนริศ
 ไม่รีบร้อนเดินเล่นเย็นใจตน
 ศรัทธามั่นเป็นนิจจิตกุศล
 วางลงกันบาตรพระท่านะใจ
 ได้สุขชั่วชาตินี้ดีใจ
 มีห่วงใยสัณนิตชีวิตตน
 น้อมอุทิศผลทานการกุศล
 ถวายผลบุญทานที่หาญทำ

ปั่นประชาปราโมทย์ไม่โกรธซึ่ง
สุขสบายวายชนม์รับผลกรรม

เทพบุตรอำองค์ทรงศักดิ์ศรี
ประดับแก้วแวววาวพรราวอำไพ
มโหรีไพเราะเสนาะหู
อัปสรรำบำเรอเสมอมา
ชาติก่อนสร้างสะพานสงสารพระ
ทำถนนหนทางให้อย่างดี
ที่ลุ่มหล่มถมเรียบเหยียบไม่ลื่น
ปลูกต้นไม้ไว้รอบขอบอาราม

วิมานหนึ่งเลิศหรูอยู่ยอดเขา
เสาแปดเหลี่ยมเยี่ยมยอดตลอดแดน
ผาผนังหลังคาหน้าต่างสวย
เอี่ยมลออซ่อฟ้าบาราลี
เพิงพะไลไพจิตรติดกระຈ
บัลลังก์แก้วแผ้วพ่องธงทองชู
ข่ายทองคำคลุมครอบรอบปรางค์มาศ
เสียงกระดังกรุ่งกริ่งดังบนหลังคา
อุทยานกว้างใหญ่ไม่รั้น
หอมตลบอบอวลถ้วนมนทล
เทพกัญญาแย้มยิ้มอิมกุศล
ชมอัปสรพื่อนรำจำอรุรา
ชาติก่อนสร้างภูมิที่ประทับ
ปรับพื้นดินเสี้ยนเตียนทุกทาง
ปลูกไม้หมากหลากสีในที่สงฆ์
ระพังฆ้องกลองมีย่ำยาม

ประทานซึ่งสิ่งของเงินทองหน้า
กุศлнаเฝ้าแค้นแสนสุขใจ
สถิตที่วิมานทองสวยพ่องใส
เรือนยอดใหญ่เจ็ดร้อยห้อยมาลา
บรรเลงอยู่ทุกวันสุขहरรา
สวมขฎยยอดแหลมแกมมณี
ไปธุระลุยน้ำจำวิถี
หลักตอมี่ดัดหมดเตียนงดงาม
ประชาชื่นชมด้วยช่วยหาบหาม
ให้ทานตามศรัทธามาเมืองแมน
สูงเสลาล้างกลางถิ่นแค้น
ประดับแผ่นสุพรรณธัญมณี
งามคั่นทวยทองคำจำรัสศรี
บันไดมีสีทิติชิตประตุ
ลายกนกหน้าบันนั้นเลิศหรู
พรมเงินบุพื้นปรางค์สำอองตา
ยอดปราสาทเสียดสรวงห้วงเวหา
ห้อยระย้าหยดย้อยลอยลมบน
ดุจดั่งนบุปผาผลาผล
ไม้ร่วงหล่นแลลานตระการตา
สถิตบนบัลลังก์นั่งहरรา
เทพธิดาเฝ้าแทนสองแสนนาง
ใกล้กันกับภูเขาดำถากถาง
ชุดสำราญโดยรอบขอบอาราม
บุษบงอุบลแลลั่นหลาม
โคมไฟตามส่องสว่างกลางราตรี

นิมนต์พระพุทเจ้าเข้าประทับ
ถือศีลนั่งฟังธรรมก่อกรรมดี

เทพเจ้าเนาพิมานสถานทิพย์
รังสีเหลืองเรืองรองราวทองทา
เสียงพิณทองก้องไกลไพเราะโสต
แสนสนุกสุขใจในวิมาน
ชาติก่อนเป็นโคบาลใจหาญกล้า
ถือขนมลัมมลูกพุมเรียง
พบพระท่านผ่านมาเวลาสาย
โคเข้าไปไถ่ตัวเพียงชั่วยาม
เจ้าของไรจะด่าฆ่าช่างเขา
พระมาถึงจึงนั่งน้อมตั้งวาย
ถูกงูเห่าขบขาพาว่ากลับ
พิษแผ่ผ่านตัวทั่วกายา

เทพบุตรเหาะมากกลางอากาศ
ถึงสวนขวัญพลันนั่งบัลลังก์ทอง
กะล่อนลุ่มมนบนลูกคลื่นหลาม
ทองปลายแขนแขนยลเห็นผลยาว
พราหมณ์ชายเมียหวานมันชอบกันมาก
ตาสีหลานหวานเลิศชนเข็ดชู
หนังกลางวันเขียวสวยเคยลัมมรส
แก้วกลแก้วแววตาดายอนารี
นางนวลน้ำดอกไม้ใบเขียวสด
เจ้าคุณทิพย์หยิบนิดต้องตั้งใจ
สาวกระต๊อบเห็นเป็นพวงท้อย
พิกลทองผ่องศรีมีรสมัน

จัดสำหรับถวายมิหน่ายหนี
จึงได้มีวิมานตระการตา
สูงยี่สิบโยชน์เยี่ยมเทียมเวหา
มีนางฟ้าพ่อนรำสุขสำราญ
เปี่ยมปราโมทย์ปรีดีเปรมเกษมศานต์
บริวารแวดล้อมเฝ้าพร้อมเพรียง
ทำไร่นาอาศัยอยู่ในเถียง
ออกไปเลี้ยงวัวที่มีหญ้างาม
ใคร่ถวายขนมลัมมมะขาม
จึงคิดตามใจตัวมิกล้วยตาย
แต่ตัวเราจะขอรอดวาย
รีบผันผายต่อนัวตัวออกมา
นั่งลงรับพรพระท่านยถา
วายชีวามาสวรรค์พรรณเรืองรอง
รังสีสาดสุกใสไม่มีหมอง
เข้มนมอมมะม่วงเป็นพวงพราว
แก้มแดงงามแฉล้มกลแก้มสาว
อร่องราวร้องอุระยอดพฐ
ดลบันดาลนวลใยวิไลหู
ทองคำคู่ซีไตรสไมตรี
หนองแซงสดพิมเสนเด่นที่สี
พรวนผลพีสะพรั่งลูกบั้งใบ
ดัดเป็ดรสมันหวานเกินชานไข
หัวช้างใหญ่รสเยี่ยมใดเทียมทัน
ระย้าย้อยอยู่ถ้วนสวนสวรรค์
แลพาลันลูกใหญ่ใครนิยมน

น้ำตาลจีนลื่นงูเห่าชูช่อ
 ศาลายางาข้างชนต่างชม
 ลูกจุ่มจุ่มกระจิบสุกดิบคก
 ส่งเสียงใสไพเราะเกาะกินกัน
 เพชรบ้านลาดพิลาสดินดาหสวน
 บางขุนศรีดีเด่นปลูกเป็นทาน
 ดอกดกดีศรีสยามงามย่อยหยด
 โชคอนันต์มันทะวายสูงหลายวา
 เสร็จชมสวนทวนกลับพร้อมอัปสร
 เกี้ยวแก้วแก้วาววับนัยอนันต์
 ซาติก่อนสู้เฝ้าสวนนวลมะม่วง
 เปลวแดดเปรี้ยงเที่ยงวันนั้นเหมือนไฟ
 กราบนิมิตขึ้นนั่งเหนือตั่งใหญ่
 ให้สรงน้ำฉ่ำกายคลายล้าเคียด
 รับประเคนของโยมโสมนัส
 ยามเย็นโชไมทนาลาจรัล

เทพองค์ทรงผ้าทิพย์ลอยลิบโลก
 เนาปรางค์ทองพ้องแพ้วแก้วแกมกาญจน์
 วิมานมีชั้นทองงามพ้องผุด
 ไพรยข้าวตอกดอกไม้วีทุกทาง
 ซาติก่อนนอนเฝ้านาใกล้เปาเปลี่ยว
 คั้วข้าวตอกดอกขาวพรราวพิไล
 นิมิตก่อนเจ้าข้าศรัทธาแข็ง
 ให้เป็นผู้รู้ธรรมล้ำโลกา
 ศิโรราบกราบลามาสถาน
 งามขบหาหน้านวลชวนลัมไป

เหลื่องลอสายฝนผลสวยสม
 หมอนทองบ่มบังใบไพไลพรรณ
 จูงใจนนานามาสังสรรค์
 ช่อชูชั้นฝั่งหอมตอมน้ำตาล
 กลิ่นหอมชวนเชิญชิมลิ้มรสหวาน
 สรวงสงสารปักขมิ้มเมตตา
 ลูกเลิครสหวานมันชวนค้นหา
 ผลโสภภาพวงพีสีพ้องพรรณ
 เห็นอัมพรพักปรางค์กลางสวรรค์
 ทุกคืนวันเสวยสุขสนุกใจ
 พบพระล่งลูมาน่าเลื่อมใส
 ร้อนเหงื่อไหลไคลย้อยไม่ค่อยเย็น
 ใต้ต้นไม้มะม่วงล่งทุกซั้เชิญ
 คั้นม่วงเป็นปานะถวายพลัน
 ทานนั้งขัดสมาธิมนต์ฉัน
 ผลบุญบันดาลให้ได้วิมาน
 ลั่นเศร้าโคกสร้างทุกซั้สบสุขศานต์
 บริวารแวดล้อมนอบน้อมนาง
 ให้นงนุชล้างหน้าเวลาสง
 เอี่ยมสำอางอาภรณ์อรอำไพ
 รุ่งเช้าเกี่ยวข้าวกองจิตพ้องใส
 พบพระไปบิณฑบาตอาราธนา
 ข้าวตอกแต่งตักบาตรปรารธนา
 พระยดาให้พรหล่อนดีใจ
 คิดถึงทานอุทิศจิตแจ่มใส
 ชีพบรรลัญญ์แดนแสนสำราญ

เทพบุตรหนึ่งมีรังสีมาก
 นิรทฤกษ์สุขใจในวิมาน
 สาวอัปสรพื่อนรำล้าราญจิต
 ประทับนั่งตั่งทองผ่องใส
 ชาดิก่อนโหว่เจดีย์ศรีสุคต
 ดายหน้ารกรปกคลุมพุ่มพฤกษ์ไพโร
 ถือศิลป์แปดศิลป์ห้าตามวาระ
 ครั้นลึกลาลาเพศพึงเทศน์ธรรม
 ผลบุญพามาพานิพพานมาศ
 รังสีหลากมากมายพราวพรายตา

เทพเจ้าใจดีศักดิ์ศรีใหญ่
 เส้าพันถ้วนล้วนแล้วแก้วประพาฬ
 ลูกกรงกันบันไดวิไลลักษณ์
 รุ่งเรืองรองทองคำท่าหลังคา
 ในสระศรีมีปลาปูอาศัย
 บุษบงจงกลอุบลบาน
 บุณฑริกจินจงเบียดบงกช
 ลัตตบรรณลัตตบุษย์สุดรำพัน
 อัปสรแสนແໜແຫ່แซ่ซ้องเสียง
 ปรนนิบัติพัคดีไม่มีจาง
 ชาดิก่อนปลุกโพธิ์ไทรเพื่อให้ร่ม
 ทานั่งตริกฝึกกมลได้ต้นไทร
 ถือศิลป์เทศน์ธรรมขึ้นนำจิต
 พากเพียรทำกรรมฐานนานนับปี

เทพธิดาวารุณีมีปราสาท
 เรือนล้วนแล้วแก้วมณีศรีอำไพ

เขี้ยวเหลืองหลากเลื่อมแดงแสงฉายฉาน
 บริวารแวดล้อมน้อมภักดี
 ทั่วทุกทิศแวววาวพรารังสี
 มโหรีไพเราะเพราะจับใจ
 ดักน้ำรดกวาดลานมานเลื่อมใส
 ชักชวนให้ชนมาบูชา
 เคยบวชพระแปดปีมีสุขสันต์
 ใจผูกพันพระธาตุศาสดา
 ผ่องโอบาสเพียงจันทร์สุทธรรษา
 บุญบูชาเจดีย์นี้บันดาล
 สถิตในวิมานทองผ่องไพศาล
 หน้าต่างบานประตูดูโสกา
 มีห้องพักพื้นแผ้วแก้วกันฝา
 พวงมาลาห้อยลงตรงเพดาน
 บัวบังใบงามสล้างกลางสะพาน
 ปทุมมัลลย์โกมุทบุษบัน
 สีเสสดแดงขาวพราวสวรรค์
 กลิ่นหอมรัญจวนใจไปทุกทาง
 แจ้วจำเรียงร่าร้องไม่หมองหมาง
 ดุริยางค์บรรเลงเพลงเพลินใจ
 พระจงกรมทำกิจจิตแจ่มใส
 ยามเช้าใช้นั่งฉันทังหันติ
 ทานอุทิศทำไว้ไม่ตระหนี่
 วายชีวิมาสวรรค์บันเทิงใจ
 ห้ายอดหยาดลำยองสวयผ่องใส
 กว้างยาวใหญ่สูงเยียมเทียมอัมพร

ทรงภูษาสดสีไม่มีหมอง
 ดุริยางค์พรั่งพร้อมกล่อมบังอร
 ดาวลูกไก่เป็นกลุ่มมูมปรางค์มาศ
 ดาวคันฉัตรจรัสแสงแข่งดาวปลา
 ดุดาวไถไชแสงแดงระเรื่อ
 นันดาวธงตรงหน้าดาวม้านำ
 ดาวเพดานสองดวงงามช่วงโชติ
 ดาวดวงแก้วแวววาวพราวณา
 ดาวช้างใหญ่ช้างน้อยลอยเคว้งคว้าง
 ดาวช้างพังช้างพลายพรายอำพน
 ดาวหลักชัยไม้เท้าเต่าจรเข้
 ดาวพิมพ์ทองพ่องผุดตุจเงินยวง
 ดาวศอกคู่ตรงอนกกาก่อนเล่า
 ลำภาทองพ่องเพ็ญเด่นนา
 ดาวสมอลำภาดาวคางหมู
 ดาวดอกบัวหัวเนื้ออะเคื้อพราย
 ดาวประจำฉัตรฉายแสงพรายพรั่ง
 ดาวจรเข้เหาสูงนำชม
 ชาติก่อนเป็นทาสีมีศีลสัตย์
 ตักบาตรสงฆ์ทรงศีลภิกษุญา

เทพไทครองสถานพิมานมาศ
 รัศมีสีทองพ่องอำไพ
 สาวสวรรค์พันเก้าเฝ้าแทนแท้
 โฉมแฉล้มแซมช้อยคอยอยู่งาน
 ชาติก่อนเป็นเศรษฐีมีทรัพย์มาก
 รวมเจ็ดหลังนั่งชมสวสยสมใจ

นั่งแท่นทองท่ามกลางนางอัปสร
 เปิดบัญชรชมดาวพราวณา
 แลพิลาสงามสลังกลางเวหา
 หมูดาวหมาหมูหมีสีทองคำ
 เอี่ยมอะเคื้อดาวปุดคมขำ
 ดาวประจำเมืองใสวิไลตา
 รุ่งไฟโรจน์ลอยคว้างกลางเวหา
 นันดาวปลาตะเพียนลอยเวียนวน
 ลับคืบช้างงาช้างกลางเวหน
 ดาวไซปนปุยฝ้ายเรียงรายดวง
 ลอยร่อนเร่พิไลในแดนสรวง
 พิศดาวพวงดอกไม้พิไลตา
 ตาลำภาดาวเรือนเกลื่อนเวหา
 โลงดารอะเคื้อหัวเนื้อทราย
 ขึ้นเคียงคู่วาววามงามเนติฉาย
 ดาวแรทรายเรียงเรียงเคียงดาวยม
 เห็นดาวหางพุ่งพวยแสงสวสยสม
 ดาวเหนือคมเฉียบขาดแสงบาดตา
 จัดแจงภัตพร้อมสรรพรับอาสา
 ผลบุญพามาแดนแสนสุขใจ
 เจ็ดหลังดาษดินตานำเลื่อมใส
 วนเวียนไปเสวยสุขทุกวิมาน
 ประจำแต่ละหลังนั่งขับขาน
 สุขสำราญอารมณ์สมพทัย
 บริจาคสร้างวิหารมานเลื่อมใส
 ถวายไว้ในวัดจิตศรัทธา

ถวายภัตผ้าไตรให้ภิกษุ

แขวนโคมไฟในกุฏิที่ศาลา

เทพองค์เนาสถานวิมานแก้ว

ยอดไม่น้อยร้อยกว่าอำอำไพ

กระดิ่งน้อยห้อยรอบขอบปราสาท

สระสงวนน้ำจ๋าชื่นรื่นอุรา

ชาติก่อนเป็นนารีมีศีลสัตย์

ชอบช่วยเหลือเจือจุนทำบุญทาน

วิมานแก้วแวววาวดาวประดับ

กระดิ่งดังกังสดาลกังวานไกล

เรียงระบำรำร้องล้วนของทิพย์

เครื่องติดสีตีเป่าเร้าใจครัน

สายธาราล้อมรอบเป็นขอบเขต

ปทุมมालย์บานสล้างกลางนที

บุญบากบันชูดบ่อก่อสระใหญ่

สร้างวัดวาอารามงดงามตา

หมั่นทำบุญตักบาตรกวาดลานวัด

สร้างสะพานผ่านข้ามแม่น้ำไป

พิมานทองผ่องใสรุ่งไฟโรจน์

ดุจสายฟ้าจักร่างกลางเมฆี

พิศรูปเพียงพระรามงามสง่า

เครื่องประดับนับไม่ถ้วนล้วนเพชรทอง

ทุกวันคืนชื่นชมทิพย์สมบัติ

วิมานหม่ดูเคลื่อนพวกเพื่อนเกลอ

ชาติก่อนล้วนเป็นพระเลิกละชั่ว

มีศรัทธากล้าแกร่งแข็งทุกคน

รักษาอุโบสถหมดพรรษา

วายชีวามาสรงสิ้นห่วงโย

เสาล้วนแล้วรัตนงามไสว

ทั้งสูงใหญ่กว้างยาวแพรพรราวตา

แลพิลาสสวนศรีมีพฤกษา

เทพธิดาพื่อนรำสุขสำราญ

เพียรเข้าวัดศรัทธาใจกล้าหาญ

บุญบันดาลดลแดนแสนสุขใจ

งามระยับยอดแหลมแซมไสว

เทพโกลีงสถิตนิจนิรันดร์

งามระยับดุริยางค์เทพสร้างสรรค์

สาวสวรรค์ศรีสวัสดิ์ค้อยพัดี

ไกรกร่างเกดสุกสะพรั่งผั่งสระศรี

เทพนารีลงเล่นเย็นอุรา

ถวายในอาวาสศาสนา

มีศรัทธาให้ทานเบิกบานใจ

ถือศีลสัตย์สุจริตจิตเลื่อมใส

ชีพบรรลัญญ์แดนแสนเสรี

งามช่วงโชติชัชวาลไพศาลศรี

เทพผู้มีฤทธามาครอบครอง

ทรงภูษาสดสีไม่มีหมอง

อัปสรร้องรำยุราพร้อมบำเรอ

โสมนัสสนุกสุขเสมอ

ไม่เคยเจอทุกข์ใจไร้กังวล

คิดบวชตัวจนตายหมายมรรคผล

พากเพียรจนสมใจได้โสดา

บุญบันดาลดลสรวงล่วงเศร้าโคก
 ปลื้มปรีดีเปรมเกษมสุขทุกเวลา
 เทพหมู่หนึ่งเหาะมากกลางอากาศ
 รังสีฉายพรายเพ็ญเบญจรงค์
 ชาติก่อนจัดแจงผ้าอุตสาหะ
 บังแสงแดดแผดต้องปลุกทองกวาว
 โปรยข้าวให้ไถ่กามาตาสัตว์
 ช่วยลูกนกตกน้ำแนะนำทาง
 เทพหนึ่งลอยล่องฟ้าหน้าฟ่องใส
 เทพริดาहार้อยคอยพัตรี
 ชาติก่อนไหว้พระธาตุนาถสุด
 ตาแทนรูปเทียนทองจ้องประจำ
 น้ำใจแทนน้ำหอมน้อมประณต
 หูแทนธงอลงการลานเจดีย์
 เทพนารีลอยฟ้ามากลางหาว
 ร่วมร้องร่ำสำราญกล่อมกานดา
 ชาติก่อนมีศรัทธาอุตสาหะ
 ก้มเกล้ากราบปลาบปลื้มไม่ลืมเลือน
 เทพบุตรเหินหาวพรารังสี
 พาเทพีสี่หมื่นเหาะขึ้นมา
 ชาติก่อนพบซากผีไม่มีญาติ
 นำมาตั้งบังสกุลแผ่บุญไป
 จัดแจงเผาเอาบุญดุนพื้นสุข
 ไหมซากศพจบสิ้นสมจินดา
 เห็นเจ็กเข่งข้างบ้านตายนานโข
 อิ่มเอมใจไร้ทุกข์สุขสำราญ

มาสู่โลกสวรรค์แสนพรรษา
 มีนางฟ้าเฝ้าแทนแสนอนงค์
 แลพิลาสเลิศกว่าพญาหงส์
 ภูษาทรงสดสีมณีพราว
 ถวายพระเพื่อห่มกันลมหนาว
 ช่วยค้ำคาวตักคอนนอนครวญคราง
 แมวหมาจัดคลุกให้ใส่ชามอ่าง
 วารวายวามาสวรรค์ในทันที
 ประทับในปราศรัยของผุดผ่องศรี
 เทพนารีเก้าร้อยคอยพ้อนรำ
 ต่างบงกชกรพนมสวดยคมขำ
 เอนำคำของตนต่างดนตรี
 หัวแทนกลดกันเกศวิเศษศรี
 อัญชลีเลื่อมใสใจศรัทธา
 พรั่งพร้อมสาวสวรรค์สุขุขพรรษา
 ร้อยมาลามาสิคล้องที่เดือน
 ร่วมก่อพระทรายทองกับพองเพื่อน
 ได้มาเยือนสวรรค์พรณโสภา
 รัศมีส่องสว่างกระจ่างจ้า
 ไหว้จุฬามณีศรีอำไพ
 นำนางนอนคว้าน้ำเหลืองไหล
 ทอดผ้าไตรดักบาตรมาตिका
 ไฟลูกรุมคว้นลอยคล้อยเวหา
 ม้วยมรณมาเมืองแมนแสนมวนมาน
 แต่งตัวไว้ปรีดีเปรมเกษมศานต์
 มิ่งนวลพรั่งพร้อมล้อมบัลลังก์

ร่วมร้องรำบำเรอเธอจำเพาะ
เพลงไพเราะเพราะพริ้งผู้ได้ฟัง
ชาติก่อนสร้างศาลาซ่อมอาวาส
ทอดกฐินยินดีทุกปีจง

เห็นต้นปาริชาติดอกดาสดื่น
ครบร้อยปีมีช่อลอบาน
กลิ่นหอมหวานอวลอบกลบถิ่นแดน
ปรีเข้าไปใต้ต้นหล่นลงมา
ถ้ามีพันได้รับกลับลอยล่อง
รอนจนเหล่าชาวฟ้ามารับไป
ตอนดอกโตเต็มที่รังสีโรจน์
เทพยดีปรีตามามากมาย

แท่นบันฑุกัมพลใต้ต้นพฤษภ
ดุดังดอกขบาเวลาบาน
เพลาพระอินทร์องค์ทรงลูกนั่ง
ศิลาอาสน์มหัศจรรย์พรรณโสภี

เทพนารีมีฤทธิ์สถิตรด
เทียมสินธพครบครันพรรณโสภา
รถเล่นรวดเร็วราวจ้าวจรวด
เทพร้องรำบำเรอเธอทุกวัน
ชาติก่อนฟังเทศน์ทำกรรมฐาน
สิ้นสงสัยไตรรัตน์เสริมศรัทธา

เทพธิดาน่ารักพักตร์พิลาส
อัปสรสาวเก้าร้อยคอยเอาใจ
ชาติก่อนเจ้ายากจนทนลำบาก
พากเพียรทำกรรมฐานเนิ่นนานมา

เสียงบันฑาทะวันดนตรีมีมนต์ขลัง
กระดิ่งดังกังวานวิมานทอง
ชอบดักบาตรชวนชายฉวางยของ
ได้ครอบครองถิ่นแดนแสนสำราญ
ทวยเทพยีนเฝ้าแทนแสนสุขสานต์
รังสีชานเป็นสายหลายแสนวา
เมื่อชาวแมนอยากได้ไม่ต้องหา
ถึงหัตถาทุกผู้รารู้ใจ

บ่ ตกต้องภาคพื้นสิ้นไถล
สีสดใสสวยงามแต่ยามงาย
หาร้อยโยชน์ทุกยามงามเจิดฉาย
พักผ่อนภายใต้ต้นพิมลมาน
งามล้ำลึกแข็งแรงสีแดงฉาน
นุ่มเนียนปานปุยนุ่นสุนทรี
พุ่มพุดดังเทพดลพิมลศรี
เป็นแท่นที่พักผ่อนหย่อนอุรา

กกางดงามดีศรีสง่า
รังสีจำก่ายคล้ายพระจันทร์
ใต้ดาวตรวจพฤษภไพรในสวรรค์
ประสพสันติสุขทุกทิวา
พระนิพพานเพียรเพ่งเร่งศึกษา
ได้ไสดาตลสรวงล่วงอาลัย
พิมานมาสมณีนี้อาศัย
สถิตในปรางค์ทองพ่องโสภา
เลื่อมใสมากในพระศาสนา
ได้ไสดาตลแดนแดนคนดี

เทพองค์ทรงส่งารูปน่ารัก
เสียงกระดิ่งอิงอลเคล้าดนตรี
ทุกทิพาราตรีไม่มีทุกข์
แสงรุ่งเรืองเครื่องทรงอลงการ
ชาติก่อนเป็นลูกยามรรคนายก
รับศีลนั่งฟังธรรมล้ำครัทธา

เทพกัญญาน่ายลพิมลศรี
นัยน์ตาโตโสภาน่านิยม
แหวนสังวาลกาญจน์แก้วแวววาววับ
รังสีชานผ่านสิ้นทั่วดินแดน
ชาติก่อนมีศรัทธารักษาศีล
ได้ไสยาพาใจให้เลิศเลอ

เทพธิดาผ้าแดงแต่งตัวเด่น
สวมขฎ्ฐาอย่างค็อลงการ
มวลมาลามาลีมีประดับ
ดาวประดับวิบวามงมอย่างหยก
สาวศรีสรวสามแสนแสนสวยสรรพ
พอพระทัยไรทุกข์สุขสบาย
ชาติก่อนชอบให้เลือดผู้เดือดร้อน
รับเลือดช่วยอวยโชคไรใครไม่มี
มอบดวงตาดับโตหัวใจด้วย
สุภาพพรารินชื่นอุรา

เห็นแม่เนาในปรางค์ร่างสดสวย
นั่งแท่นทองผ่องใสในวิมาน
ไม่พบแม่มานานทางบ้านห่าง
แม่ตอบว่ามานี้มีสุขใจ

นั่งนอนพักปรางค์ทองผุดผ่องศรี
เทพนารีร้องรำสุขสำราญ
เสวยสุขขปริดีเปรมเกษมศานต์
รังสีชานจากกายสายสุดา
ชอบช่วยตกแต่งม่านพานบุปผา
ผลบุญพามาแมนแสนรื่นรมย์
เก็บมาลีแรกแย้มเสียบแซมผม
สบสุขสมอุรามาเมืองแมน
สร้อยสวยสรรพสรวมศอคล้องข้อแขน
อับสรแสนรำร้องปองปรนเปรอ
จิตประวิณฟังธรรมสมาเสมอ
จึงมาเจอสุขจิตสนิทนาน
รังสีเพ็ญพราวพรายประกายจาง
เนาพิมานมณีสีเลือนนก
ยลระยับยองใยดอกใบตก
ติดกระจกไฟจิตรพิศพราวพราย
ประจจับระบำรำถวาย
เปลิดเพลินภายในกมลทิพย์ดนตรี
ป่วยหนักนอนทนทุกข์สิ้นสุขศรี
คืนชีวิวายเทวสมเจตนา
อุทิศช่วยดับทุกข์สุขहरษา
ม้วยมรณมาเมืองแมนแสนสำราญ
ชีพมอดม้วยนานมาน่าสงสาร
กัมกราบกรานโศกาเหลืออาลัย
แม้อยู่สรวรมีสุขทุกข์โชน
ทุกข์โศกไม่กรายกล้ำไรล้ำเค็ญ

มีเสื้อผ้าอาหารบ้านอาศัย
 เพราะแม่ทำความดีปางที่เป็น
 หมั่นทำบุญตักบาตรไม่ขาดสาย
 ทอดผ้าป่ากฐินยินดีทำ
 ลูกแม่มาทำไมในสวรรค์
 พ่อของเจ้าเขาย่นถึงคนดี
 ตอบมารดาว่าฉันชีวันวอด
 วิญญานพรากจากกายหลายเวลา
 แม่เอื้อมมือลูบผมก้มกล่าวถ้อย
 ชีวิตเจ้าเยาว์วัยยังไม่มรณ
 กุศลหนุนบุญช่วยไม่ม้วยมอด
 หมั่นทำบุญหนุนนำดังสำแดง
 สั่งสอนเสร็จแม่ส่งลงปราสาท
 ไ้อ้แม่จำลาก่อนจำรกลไกล
 แม่หายวับลับตาหาไม่เห็น
 ไม่ชักเข้ามาถึงครีงนคร

รู้สึกตัวตื่นนอนตอนตีหนึ่ง
 บาปบุญนี้มีแน่แท้ทำมา
 ขอน้านองหนึ่งจอกกรอกใส่ปาก
 ใจสดชื่นพ้นไข้โรคไม่กวน
 ไปปล่อยนกเต่าปลาไปยังอายุ
 คนเจ็บไข้ให้ค่าพยาบาล
 กรวดน้ำแผ่ผลบุญจนเจือญาติ
 สิ้นโศกเศร้าเฝ้าสวรรค์ในทันที

กวีวรรณ วงษ์ประเสริฐ เหมือนเกิดใหม่ พ้นจากไข้หายเจ็บเทพรักษา
 เดชกุศลชนนี้ช่วยชีวา รอดตายมาเมืองคนพ้นลำเค็ญ

ชนรับใช้มากมีที่ลูกเห็น
 ทุกเช้าเย็นไหว้พระเป็นประจำ
 มิตรสหายบอกบุญหนุนจนหน้า
 บวชติดคำพี่เจ้าเมื่อเก่าปี
 รีบกลับพลันเพราะเขาจะเผาผี
 จนปานนี้ทำไมยังไม่มา
 ต้องนอนทอดทิ้งร่างกลางเคหา
 ผลบุญพามาพบพบมารดร
 ว่าลูกน้อยจงฟังแม่สั่งสอน
 เพียงแต่นอนสลบไปเพราะไข้แรง
 ลูกรักรอดตายมาอย่ากินแค้น
 แม่ชี้แจงจงจำใส่น้ำใจ
 อภิวัตมารดาน้ำตาไหล
 สะอื้นไห้โหยหาแสนอาวรณ
 เวลาเย็นย่ำทางช้างสิงขร
 บทจรกลับบ้านพบกานดา
 หวนคิดถึงความหลังสิ้นกังขา
 เห็นกับตาต้องเชื่อแม่เนียนวล
 ระวังอย่าไข้อย่อนนอนยัมสรवल
 หายดีชวนงามข้าทำบุญทาน
 เลี้ยงภิกษุทั้งวัดจัดอาหาร
 บุญบันดาลมารดาข้าอยู่ดี
 วายชีวาตม์ตามวัยไปเมืองผี
 ขอให้มิสันติสุขทุกเวลา

รอดตายมาเมืองคนพ้นลำเค็ญ

เล่าเรื่องราวคราวสลบพบบุญบาป

ทั้งชั่วดีที่ดูรู้ประเด็น

พระไตรรัตน์คุ้มครองจิตผ่องใส

นรกกะสวรรค์เชื่อมันมี

ตัวฉันได้ไปเห็นเป็นความสัตย์

เป็นตัวอย่างสร้างดีมีในตน

เรื่องโลกหนานุญนำกรรมเก่าขัด

ฝากโลกบรรณกันเลื่อนเดือนอรุรา

บรรยายภาพเหตุการณ์ผ่านไปเห็น

ประพันธ์เป็นกลอนไว้อวดดี

จดจำได้ทุกเรื่องในเมืองผี

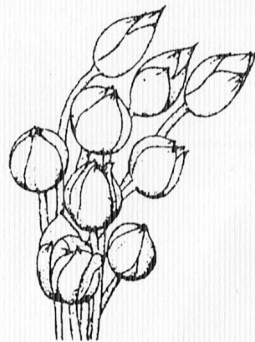
วายชีวิพบทั่วทุกตัวคน

นำประวัติมาเล่าเอากุศล

หลักชั่วพินพบสุขทุกทิวา

ผจงจัดพจิครีภาษา

ให้ประชาชนอ่านสำราญเอย

“

เทพธิดาผ้าแดงแต่งตัวเด่น
สวมชฎาอ่าองศ์สงการ
มวลมาลามาสิมีประดับ
ดาวประดับวิบวามงามอย่างหยก
สาวศรีสรวยสามแสนแสนสวยสรรพ
พอพระทัยไร้ทุกข์สุขสบาย
ชาติก่อนชอบให้เลือดผู้เดือดร้อน
รับเลือดช่วยอวยโชคโรครักษา
มอบดวงตาตบไตหัวใจด้วย
สุขภาพราชันขึ้นอุรา

รังสีเพ็ญพรทวยประกายฉาน
เนาพิฆานมณีสีเลือดนก
ยลระยับของไยดอกใบดก
ติดกระฉกไขจิตรพิศพรทวย
ประจักษ์บรรบารักราช
เพลิดเพลิกภายในกมลพิฆัตนตรี
ป่วยหนักนอนทนทุกข์สิ้นสุขศรี
คินชีวิตรายเทวสมเจตนา
อุทิศช่วยดับทุกข์สุขบรรดา
ม้วยมรณ์มาเมืองแมนแสนสำราญ

”

...จากบางตอนใบเลื่อม...